

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ - ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ 1950 - 2000 50 ΧΡΟΝΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Πενήντα χρόνια του Συλλόγου

Η Συμπλήρωση 50 χρόνων ζωής και δράσης του Συλλόγου Νεοχωριτών Ναυπακτίας (1950-2000) αποτελεί σημαντικό γεγονός. Και δεν είναι μόνο ο μισός αιώνας το σημαντικό, είναι το γεγονός ότι αυτά τα 50 χρόνια ο Σύλλογος ήταν ενεργός και εκπλήρωνε τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε.

Η ίδρυση, αλλά κυρίως η δράση του Συλλόγου για 50 χρόνια δείχνει το πνεύμα συλλογικότητας που επικράτησε και επικρατεί στα μέλη του. Έχω κι άλλες φορές αναφερθεί στο πνεύμα αυτό της συλλογικότητας των συμπατριωτών μου. Η συλλογικότητα είναι αναγκαία καθότι αποτελεσματική. Οι ατομικές προσπάθειες είναι καλές και αξιέπαινες, αλλά δεν είναι πάντοτε αποτελεσματικές. Άλλωστε και μέσα στο Σύλλογο σε τελική ανάλυση οι προσπάθειες είναι ατομικές, αλλά έχουν την υποστήριξη του συνόλου ή των πολλών και σε κάθε περίπτωση το άθροισμα των ατομικών προσπαθειών κάτω από το σύνολο αποκτά ισχυρή δύναμη, αφού όλοι προσπαθούν στην ίδια κατεύθυνση. Και εδώ πρέπει να σταθούμε με ευγνωμοσύνη, τιμή και έπαινο στους πρωτοστάτες, στους πρωτοπόρους, αυτούς που είχαν την ιδέα, αλλά κυρίως τη σταθερή θέληση να ιδρύσουν το Σύλλογο. Για όσους από τους

(Συνέχεια στη σελίδα 6)

Ομιλίες και παρεμβάσεις για τις εκδηλώσεις:

Α' ΓΙΑ ΤΑ 50 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ Β' ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗΝ ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΑΕΙΜΝΗΣΤΩΝ

- 1) Αρχιμανδρίτου, Χρήστου Παπαχρήστου - Μέρμηγκα
- 2) Δασκάλου, Χρήστου Παπανικολάου

Την Κυριακή 20 Αυγούστου στην αίθουσα εκδηλώσεων του Συλλόγου, έγινε εκδήλωση για τα 50 χρόνια του Συλλόγου μας.

Για τη δράση του Συλλόγου μίλησε ο Πρόεδρος του Κώστας Μάντης ο οποίος είπε τα κάτωθι:

Αιδεσιμώτατοι,

κ. Δήμαρχε Χάλκειας Παναγιώτη Λειβαδίτη, κ. Δήμαρχε Πλατάνου Λεωνίδα Κωλέττα, κ. Βασιλόπουλε, Δημοτική σύμβουλε Δήμου Πλατάνου, κ. Δανιά, εκπρόσωπε του Συλλόγου, σας ευχαριστώ εκ μέρους του Διοικητικού Συμβουλίου για τη μεγάλη συμμετοχή σας στη σημερινή μας εκδήλωση.

Θα μου επιτρέψετε να ευχαριστήσω ιδιαίτερα τον Δήμαρχο Χάλκειας κ. Παναγιώτη Λειβαδίτη, που μας τίμησε με την παρουσία του, και ο οποίος έχει την καταγωγή του από τον παππού του από το Νεχώρι.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ -
ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ

23 Αυγούστου 1950 - 23 Αυγούστου 2000, 50 χρόνια δημιουργικής

ζωής και δράσης.

Θα σας παρουσιάσω το έργο του Συλλόγου στα 50 χρόνια του.

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ
ΚΑΙ Η ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ

Στην Αθήνα το 1950 με τις 500-600.000 κατοίκους της, ζούσαν με τις οικογένειές τους περίπου και 70-80 Νεχωρίτες, οι περισσότεροι από την προ του 1940 εποχή και περίπου 20 μεμονωμένοι άνευ οικογενείας.

Όμως από τους ανωτέρω συγχωριανούς μας ελάχιστοι είχαν επαφή μαζί τους, χαμένοι οι περισσότεροι

(Συνέχεια στη σελίδα 2)

ΑΘΗΝΑ: 23 Αυγούστου 1950. Οι εικονιζόμενοι Νεχωρίτες στην ταβέρνα Γεωργίου Κωτσάλου στην Καλλιθέα, αποφάσισαν την ίδρυση του Συλλόγου.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ -

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

στην για την εποχή εκείνη, πληθυσμιακή κατάσταση της Αθήνας.

Η ίδρυση του δικού μας Συλλογού το 1950, έγινε από ένα θλιβερό γεγονός που συνέβη, από το θάνατο στην Αθήνα ενός συμπατριώτη μας, του αιμηνήστου Γεωργίου Αθ. Χολέβα. Ήρθε στην Αθήνα με τη γυναίκα του στις 25 Ιουλίου άρρωστος από βαριά πνευμονική νόσο, και εφιλοξενήθη στο σπίτι των αιμηνήστων Δημητρίου και Χαΐδως Μάλλιου.

Στην Αθήνα υπηρετούσε ως γιατρός στο ΙΚΑ ο αιμηνήστος συμπατριώτης μας Κώστας Φούρλας, ο οποίος ειδοποιηθείς τον επισκέφθηκε στο σπίτι του Δ. Μάλλιου, και αφού διαπίστωσε την βαρύτητα της κατάστασης του Γ. Χολέβα, ενήργησε και εισήχθη στο Νοσοκομείο Αγία Όλγα στην Νέα Ιωνία. Όμως μια εβδομάδα αργότερα άφησε την τελευταία πνοή του. Κοντά του μόνον η γυναίκα του.

Η γυναίκα του δεν είχε τα έξοδα μεταφοράς και ενταφιασμού στο χωριό μας, αλλά και να τον ενταφίσει στην Αθήνα με δικά της έξοδα ήταν αδύνατο και ως εκ τούτου τα έξοδα της ταφής τα κάλυψε το Νοσοκομείο, το οποίο τον μετέφερε στο Γ' Νεκροταφείο Αθηνών, όπου εψάλη η νεκρώσιμος ακολουθία.

Στην τελευταία κατοικία των συνόδευσαν η γυναίκα του, η Χαΐδω Δ. Μάλλιου, ο γιός της Γιάννης Μάλλιος, ο Κώστας Μέμμος και Δημήτριος Ντάφυλλος.

Το 1998 πληροφορήθηκα ότι εισήχθη στο Νοσοκομείο 3 Αυγούστου και πέθανε στις 10 Αυγούστου το 1950 και την λεπτομέρεια αυτή μου έδωσε η συγχωριανή μας Αγγελά Κ. Πλάκα που εργάζεται στο Νοσοκομείο, και από τα αρχεία του Νοσοκομείου πληροφορηθήκαμε την ακριβή εισαγωγή του εκεί και την ημερομηνία του θανάτου και ότι ετάφη σε κοινό τάφο.

Το γεγονός του θανάτου του το πληροφορήθηκε ο Κώστας Φούρλας, όμως κατέστη αδύνατο να παραστή στην κηδεία του λόγω υποχρεώσεων του στη υπηρεσία που εργάζεται.

Ο Κώστας Φούρλας είχε πληροφορήσει για την είσοδο του Γ. Χολέβα στο Νοσοκομείο τον Γεώργιο Ντούζο και Χρήστο Αλπογιάννη, οι οποίοι 2-3 μέρες μετά το θάνατό του, που δεν γνώριζαν, συναντήθηκαν στην Εθνική Βιβλιοθήκη όπου εργαζόταν ως υπάλληλος φωτογράφος ο Γ. Ντούζος και ετοιμάζοντο να πάνε στο Νοσοκομείο να τον δουν, όμως εκείνη την ώρα πέρασε από τη βιβλιοθήκη ο Κ. Φούρλας και ενημέρωσε Γ. Ντούζο και Χρ. Αλπογιάννη ότι ο Γ. Χολέβας πέθανε και ετάφη πριν 2-3 ημέρες. Στη βιβλιοθήκη πέρασε την ώρα εκείνη και ο Δημήτριος Ντούζος ο οποίος πληροφορήθηκε και αυτός το θάνατό του. Η στενοχώρια όλων ήταν μεγάλη και άρχισε μια συζήτηση γύρω από την αρρώστια και το θάνατο του συμπατριώτη μας.

Ο Κ. Φούρλας, Δημήτριος Ντούζος και Χρ. Αλπογιάννης στη συζήτηση τους γι' αυτό το γεγονός εξέφρασαν την άποψη ότι κάτι πρέπει να γίνει, για να μπορούν οι Νεχωρίτες να ειδοποιούνται και να συμπαρατίθενται σ' αυτές τις καταστάσεις.

Την επομένη μέρα ο Χρήστος Αλπογιάννης, ύστερα από συνεννόηση συναντήθηκαν στο σπίτι του Φούρλα και απεφάσισαν να ειδοποιήσουν όλους τους εν Αθήναις Νεχωρίτες να συναντηθούν στην ταβέρνα του συμπατριώτη μας Γεωργίου Β. Κωτσάλου στην Καλλιθέα σ' ένα γεύμα

στις 23 Αυγούστου 1950.

Τηλεφώνησαν και στον Νίκο και Δημήτριο Παπανικολάου, τον ενημέρωσαν για τον θάνατο, και ότι συμφώνησαν να γίνει η άνω συνάντηση.

Ο Χρήστος Αλπογιάννης ανέλαβε να συνεννοηθεί με Γ. Κώτσαλο για τις ετοιμασίες του γεύματος, ο δε Νίκος και Δημήτριος Παπανικολάου να ειδοποιήσει τους χωριανούς μας. Και η συνάντηση έγινε στις 23 Αυγούστου το 1950 (ημέρα πανηγύρεως στο χωριό, σχετική φωτογραφία της συνάντησης υπάρχει έξω στην έκθεση φωτογραφιών).

Η συνάντηση έγινε στην Ταβέρνα του Γεωργίου Κωτσάλου, και εκεί γνωστοποιήθηκε το θλιβερό γεγονός του θανάτου του Γ. Χολέβα από τον Κώστα Φούρλα, και άρχισε η συζήτηση το τι πρέπει να γίνει. Ο Δ. Ντούζος παρότρυνε τον γιατρό να ιδρύσουμε ένα Σύλλογο, συμφώνησε και αυτός και έθεσε την πρόταση ιδρύσεως ενός Συλλόγου στους συγχωριανούς μας. Ομόφωνα όλοι οι παρευρισκόμενοι Νεχωρίτες απεφάσισαν την ίδρυση Συλλόγου.

Από την υπάρχουσα φωτογραφία, που όπως σας είπα είναι ανηρημένη στην έκθεση φωτογραφιών στο χωριό, διακρίνονται οι κάτωθι Νεχωρίτες, άλλοι οικογενειακώς και άλλοι μεμονωμένοι: Οικογενειακώς οι Κ. Φούρλας, Σπύρος Κώτσαλος, Αλέξιος Κώτσαλος, Απόστολος Καραγιάννης, Ιωάννης Λάππας (Δήμαρχος Παλαιού Φαλήρου τότε), Νικόλαος Παπανικολάου, Ιωάννης Χ. Κώτσαλος, Απόστολος Σγάγιας, Κων/νος Μέμμος, Κων/νος Σερβετάς, Κώστας και Γιαννούλα Φλώρου, Δημήτριος Ντούζος, η Τασία Κωσταρά και οι κόρες της, Γεώργιος Ντούζος, Γρηγόριος και Σοφία Ντούζου, Δημήτριος Μπουραζέρης, ο γιατρός Φ. Μάρρος, Χρήστος Αλπογιάννης, Βασίλειος Σκεπαρνιάς, Ιωάννης Λαζοδήμος, Γαβριήλ Τσιγαρίθρας, Νικόλαος Καραδήμας, Αθανάσιος Β. Μάλλιος, Δημήτριος Παπανικολάου, τα παιδιά του Αντωνίου Παπακώστα, Γεώργιος και Στέφανος και ο Γεώργιος Κώτσαλος.

Οι ανωτέρω είναι ουσιαστικά οι ιδρυταί του Συλλόγου, και γνώμη μου να καταγραφούν σε αναμνηστική πλάκα στο γραφείο του Συλλόγου. Ύστερα από αυτή την απόφαση, ανέλαβαν οι Νικόλαος και Δημήτριος Παπανικολάου να συνεννοηθούν με τον συμπατριώτη μας Δικηγόρο Ηρακλή Κώτσαλο, να συντάξουν το Καταστατικό, το οποίο παρουσίασαν στις 3 Οκτωβρίου 1950 ημέρα Τρίτη και ώρα 8 μ.μ. στα γραφεία της Ασφαλιστικής Εταιρείας «ΟΙ ΠΛΟΙΟΚΤΗΤΑΙ» όπου μέτοχος και Δ/ντής ήταν ο Νίκος Παπανικολάου και αφού έγιναν σ' αυτό οι απαραίτητες διορθώσεις και προσθήκες, το υπέγραψαν οι: Νίκος Παπανικολάου, Νίκος Καραδήμας, Δημήτριος Παπανικολάου, Απόστολος Καραγιάννης, Ιωάννης Σγάγιας, Κώστας Κώτσαλος και Κώστας Λάππας. (Το πρωτότυπο αυτό καταστατικό με τις υπογραφές είναι ανηρημένο στην έκθεση φωτογραφιών).

Η επωνυμία του Συλλόγου που δόθηκε ήταν «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ - ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ». Το τελικό καθαρογραμμένο και εγκεκριμένο καταστατικό υπογράφεται από 20 ιδρυτικά μέλη βάσει του κώδικα Σωματείων, εκ των οποίων τα 14 ήταν και στην συγκέντρωση στην ταβέρνα του Γ. Κωτσάλου, ήτοι Νικόλαος Παπανικολάου, Σπύρος Κώτσαλος, Αλέξιος Κώτσαλος, Δημήτριος Παπανικολάου, Νικόλαος Καραδήμας, Κώστας Φούρλας, Απόστολος Καραγιάννης, Απόστολος Μπουραζέρης, Κώστας

Μέμμος και Χρήστος Αλπογιάννης, και οι Ιωάννης Σγάγιας, Κώστας Κουβελάς, Κώστας Λάππας, Στέφανος Λάππας, Θεόδωρος Τυροσβούτης και Νίκος Σκεπαρνιάς, που υπέγραψαν για να συμπληρωθούν τα 20 προβλεπόμενα μέλη.

Το εν λόγω καταστατικό υποβλήθηκε στο Πρωτοδικείο Αθηνών και ενεκρίθη με την υπ' αριθ. 1723/2 Φ/ρίου 1951 απόφαση, και η οποία δημοσιεύθηκε στο Δελτίο Δικαστικών Δημοσιεύσεων στις 7 Ιουνίου 1951.

Όμως ύστερα από λίγο καιρό ο Σύλλογος των εν Αμερική Νεοχωριτών δυσχεράστηκε δικαιολογημένα, διότι στην Αμερική υπήρχε «Σύλλογος Νεοχωριτών Αμερικής» και ο τίτλος ο δικός μας δεν πρέπει να είναι «ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ».

Γι' αυτό πραγματοποιήθηκε Γενική Συνέλευση του Συλλογού μας στις 15 Απριλίου 1955, και επιρροή της και ενεκρίθη ο νέος τίτλος να είναι «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ - ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ». όμως άρχισαν να εγγράφονται μέλη στο Σύλλογο μας όχι μόνον από την Αθήνα, αλλά και από άλλα μέρη της Ελλάδος, ακόμη και από το χωριό, και ο Σύλλογός μας αναγκάστηκε να ξανατροποποιήσει το καταστατικό του, και σε Γενική Συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στις 27 Μαΐου το 1977 ενεκρίθη ο νέος τίτλος που παραμένει ως σήμερα «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ - ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ» με έδρα την Αθήνα.

Αυτά για την ιστορία ιδρύσεως του Συλλόγου μας. Είδαμε λοιπόν πόσο μια ανθρώπινη πλευρά, στο θάνατο ενός συμπατριώτη μας, πόσο μεταβάλλει τον άνθρωπο. Πρέπει λοιπόν όλοι να έχουμε ανθρωπιά. Και από τότε ο Σύλλογός μας υπεραρτίζεται σε κάθε Νεχωρίτικη οικογένεια, τόσο στην ορρώστια όσο και στο θάνατο, και βοηθάει ηθικά κάθε συμπάσχοντα χωριανό μας. Όμως και στις χαρές όπως βλέπουμε όλοι οι Νεχωρίτες είναι παρόντες.

Γι' αυτό για τις δύο άνω περιπτώσεις ο Σύλλογος είναι απαραίτητο να συνεχίσει να υπάρχει, και οι όποιες δικαιολογίες «ότι δεν μπορούν να προσφέρουν» δεν ευσταθούν.

Ας έλθουμε τώρα σε μια συνοπτική αναφορά στη δράση και τα έργα του Συλλόγου.

1) 51 Γενικές Συνελεύσεις πραγματοποιήθηκαν μέχρι σήμερα με θετικό και μεγάλο έργο.

2) 378 Συνεδριάσεις Διοικητικών Συμβουλίων, για διάφορα θέματα, με πλούσιο και δημιουργικό έργο.

3) Συμμετοχή του Συλλόγου με τα μέλη σε κηδείες συγχωριανών μας, 46 ψηφίσματα για θανάτους μελών Συλλόγου και άλλων συγχωριανών μας, 300 και πλέον συλλυγητήριες επιστολές και τηλεγραφήματα, στα μέλη των οικογενειών θανόντων συγχωριανών μας.

4) ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΓΩΝ

Από το 1952 μέχρι σήμερα δόθηκαν για τα κάτωθι έργα 4.545.000 δραχμές ήτοι:

- Για βελτίωση της οδού Νεχωρί - Ψηλός Σταυρός πάρα πολλές φορές.

- Διαμόρφωση και βελτίωση εσωτερικών δρόμων.

- Διαμόρφωση και καλλιέργεια πηγής Κατσαούνη.

- Γετισκευές και βελτίωση εσωτερικού δικτύου υδρεύσεως και των πηγών «ΔΕΣΗΣ» και άλλων πηγών.

- Επιστροφή τμήματος της πλατείας με τοιμέντο και επιστροφή τμήματος του δρόμου από πλατεία προς εκκλησία με τοιμέντο.

- Ασβέστωσε μάντρες και καθάρισε πολλές φορές τα χόρτα στην πλατεία και γύρω από αυτή.

- Κατέβαλε χρηματικό ποσό για κατασκευή γέφυρας στον ΚΑΚΑΒΟ (το γεφύρι προς Παληνέχωρο).

- Ενίσχυσε πολλές φορές την συντήρηση των αναμεταδοτών τηλεοράσεων που βρίσκονται στην Αράχωβα και την τοποθέτηση αναμεταδοτών στα «Ψηλά Αλώνια».

- Βοήθησε να ελαιοχρωματιστεί το κοινοτικό γραφείο και το γραφείο της βιβλιοθήκης.

- Ενίσχυσε διάφορα μικροέργα που έγιναν στο Παληνέχωρο και στα Καλαθείκια.

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

- Προσφορά ενός Λουξ 1000 κηρίων για την πλατεία του χωριού, όταν δεν υπήρχε ηλεκτρικό φως.

- Κατασκεύασε 2 φορές το έπιπλο της βιβλιοθήκης, για καλύτερη εξασφάλιση των υπάρχοντων βιβλίων.

- Δαπάνησε χρήματα για καλλιέργεια πηγής «Παπανικολάου».

- Τοποθέτησε πάρα πολλά καθίσματα σε αρκετά σημεία του χωριού, όμως με λύπη το λέμε αυτό, αχρηστεύτηκαν πολλά από συγχωριανούς μας.

- Αγόρασε σκαπτικά εργαλεία (γκασμά, φτυάρι, τσαπί κλπ.)

- Ανακατασκεύασε το συντριβάνι στο χωριό.

- Τοποθέτησε στην πλατεία και πλησίον του μνημείου καθίσματα.

- Τιμιεντόστρωσε το δρόμο από κάτω του Νίκου Λούπα το σπίτι μέχρι στον πάνω δρόμο προς το Σχολείο.

- Τιμιεντόστρωσε όλο το δρόμο από σπίτι Σκεπαρνιά μέχρι το σπίτι του Δημητρίου Ντούζου, πλακόστρωσε το κομμάτι από βρύση Κουβελά μέχρι Σκεπαρνιά, και το δρόμο Καλντερίμι από Σκεπαρνιά μέχρι τη βρύση Φούρλα.

Επίσης Καλτερίμι από σπίτι Ζηνέλη μέχρι κάτω στο σπίτι Αρ. Πανάγου.

- Τιμιεντόστρωσε το δρόμο από σπίτι Παπαλέξη μέχρι του Κώστα Γιάνναρη και τοποθέτησε σ' αυτό το τμήμα Κουπαστές.

- Κουπαστές έβαλε και στο τμήμα του δρόμου κάτω από σπίτι Ραμμου μέχρι σπίτι Φούρλα.

- Επίσης Κουπαστές ασφαλείας από το μνημείο μέχρι πάνω από το σπίτι του Στ. Μασγάλα και Ξυλοεργικό εργοστάσιο Ι. Λούπα, μέχρι απέναντι από τα σφαγεία.

- Αποζημίωση Νεχωριτή για να ανοιχθεί ο δρόμος στις Συκιές.

- Διαμορφώθηκε ο χώρος γύρω και μπροστά από το μνημείο και τοποθετήθηκαν φωτιστικά σώματα.

- Τις περισσότερες φορές με εργάτες καθαρίστηκαν όλοι οι εσωτερικοί δρόμοι του χωριού από το ένα άκρο, έως το άλλο.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

- Το 1964 αγόρασε ο Σύλλογος και πρόσφερε στο Δημοτικό Σχολείο μας κινηματογραφικό προβολέα, για προβολή μορφωτικών ταινιών στα παιδιά, γεννήτρια για τον κινηματογράφο, που έδωσε και 1 ηλεκτρικό φως στο Σχολείο και 1 στην πλατεία.

- Πολλές φορές ενίσχυσε οικονομικά το σχολικό ταμείο.

- Τοποθέτησε ηλεκτρικό κουδούνι για τα διαλείμματα.

- Κατεσκεύασε και τοποθέτησε στο χωριό του Σχολείου μαρμάρινη πλάκα με τα ονόματα εκείνων των

συγχωριανών μας της Αμερικής που πρόσφεραν χρήματα και κατασκευάστηκε το κτίριο του Διδασκείου.

- Πρόσφερε σόμπα πετρελαίου και πετρέλαιο, για να ζεσταίνονται τα παιδιά τον χειμώνα.

- Εξόφλησε πολλούς λογαριασμούς ηλεκτρικού ρεύματος.

- Επί 10 χρόνια περίπου μέλη Διοικητικών Συμβουλίων παρευρίσκοντο στις γιορτές λήξεως των μαθημάτων και πρόσφεραν στα παιδιά, διάφορα δώρα, παιχνίδια, γλυκίσματα, βιβλία και χρήματα σε αριστούχους μαθητές.

ΣΤΟ ΠΡΟΑΥΛΙΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

- Δημιούργησε παιδική χαρά, με κούνιες, τσουλήθρες, μύλο, τραμπάλα και ακόμη την πλουτίζει.

- Τοποθέτησε αρκετά παγκάκια στο προαύλιο του Σχολείου.

- Κατασκεύασε το γήπεδο Μπάσκετ στο προαύλιο.

- Τοποθέτησε 4 μεγάλα φωτιστικά σώματα.

ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΝΑΟ ΜΑΣ

- Βοηθούσε το φιλόπρωχο ταμείο του Ναού μας όσο λειτουργούσε.

- Πολλές φορές ενισχύει τον Ιερό Ναό με χρηματική προσφορά αντί στεφάνου, που δίνονται για αποθανόντας συγχωριανούς μας.

Αλλά αυτό έγινε αιτία πολλοί συγχωριανοί μας για τον ίδιο σκοπό να στέλνουν χρήματα στον Ι. Ναό, εις μνήμη, όπως θα διαβάσετε και στον ΝΕΧΩΡΙΤΗ.

- Συγκέντρωσε χρήματα με έρανο που έγινε προ ετών για την εκτέλεση έργων σταθεροποίησης του εδάφους γύρω από τον Ιερό Ναό και κάλυψε τις αμοιβές μηχανικών και Γεωλόγων, ως επίσης και τα έξοδα μεταφοράς αυτών στο χωριό.

Ελπίζουμε ότι και στο νέο μεγάλο έργο που γίνεται στον Ιερό Ναό θα συμβάλλουν όλοι. Ήδη το Διοικητικό Συμβούλιο απεφάσισε την ενίσχυση σαν πρώτη δόση με 300.000 δραχμές.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

- Από το 1955 πραγματοποίησε πολλές εκδρομές σε διάφορα μέρη της Ελλάδος -20- τον αριθμόν.

- Από το 1960 πραγματοποιήθηκαν 20 χοροεσπερίδες.

- Πραγματοποίησε 11 εκδηλώσεις για τους νέους, ιδίως τον καιρό των απόκριων, και μερικές εκδρομές για τους νέους.

- Από το 1973 έως το 1987 εξέδιδε ημερολόγια, ατζέντες, και έστελνε ευχετήριες κάρτες και επιστολές σε συγχωριανούς μας, στις μεγάλες γιορτές Χριστουγέννων και Πάσχα.

- Έγιναν σε Ιερούς Ναούς των Αθηνών διάφορες λειτουργίες και μνημόσυνα για συγχωριανούς μας και ιδίως για κείνους που πρόσφεραν μεγάλες υπηρεσίες στο χωριό και στους χωριανούς μας.

- Από το 1992 ανέλαβε την δαπάνη κατασκευής της φασολάδας, που από το 1974 την δαπάνη είχε μία ομάδα συγχωριανών μας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ

- Από την ίδρυσή του ο Σύλλογος έχει βοηθήσει οικονομικά 112 συγχωριανούς μας, που βρέθηκαν σε ανάγκη, όχι βέβαια ότι τους σώσαμε, ήταν όμως και μια σημαντική ηθική βοήθεια.

- Όπως επίσης πολλές φορές μέλη Διοικητικών Συμβουλίων, όταν πληροφορούνται ότι κάποιοι Νεχωρίτες είναι στο Νοσοκομείο τους επισκέπτονται.

ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ 1950 - 2000

— Πρόσφερε το 1981 και 1982 συμβολική οικονομική βοήθεια σε 12 σπουδαστές.

— Έστειλε οικονομική βοήθεια στους σεισμοπαθείς Θεσσαλίας, Η-πειρού, για τον Κυπριακό αγώνα, στο Γηροκομείο Αγρινίου που μερικοί Νεχωρίτες έμειναν σ' αυτό.

— Επίσης για την ανέγερση προτομής του Στρατηγού Μάρκου Μπότσαρη στο Καρπενήσι πρόσφερε το 1988 ένα συμβολικό ποσόν.

— Το 1998 πρόσφερε χρηματική βοήθεια 30.000 στους πυροπαθείς της Αράχθως.

— Είμαστε συνδρομητές στην εφημερίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Ναυπάκτου «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ» και συνδρομητές στην εφημερίδα της Ο.Σ.Υ.Ν. «ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΚΗ».

ΑΛΛΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

— Αγόρασε 6 στολές φουστα-νελλών.

— Συγκέντρωσε και τακτοποίησε σε 10 άλμπουμ παλιές φωτογραφίες (θα τα δείτε στο Μουσείο).

— Εξέδωσε το 1987 με δαπάνες του το βιβλίο «Ένας βράχος νείρεται» του Χρήστου Παπανικολάου.

— Το 1992 εξέδωσε το βιβλίο «Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΝΕΧΩΡΙΤΗ» με καταγεγραμμένους όλους τους Νεχωρίτες σ' αυτό με Δ/σεις, τηλέφωνα κ.λπ.

— Το 1988 ιδρύθηκε τράπεζα αίματος, λειτούργησε αποδοτικά για μερικά χρόνια. Τώρα βρίσκεται σε αδράνεια. Ας ελπίσουμε ότι θα ξαναλειτούργησει.

— Το 1984 αγόρασε ιδιόκτητη αίθουσα ο Σύλλογος για τα γραφεία του.

— Ανεκήρυξε επίτιμο Πρόεδρο τον αιμνηστο πρώτο Πρόεδρό της Νικόλαο Παπανικολάου, και φέτος τον Αλέκο Φλώρο για τις μεγάλες του υπηρεσίες προς το Σύλλογο και το χωριό.

— Έχει ανακηρύξει και επίτιμα μέλη του Συλλόγου, για αξιόλογες βοήθειες που πρόσφεραν στο Σύλλογό μας.

— Ο Σύλλογός μας είναι μέλος της Ομοσπονδίας Συλλόγων Ναυπακτίας και επί 8 χρόνια μέλος του Συλλόγου μας συμμετέχει στο Διοικητικό Συμβούλιο, όπως και το ίδιο μέλος, είναι και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Εταιρείας Ναυπακτιακών Μελετών.

— Έχουν γίνει συσκέψεις με άλλους γειτονικούς Συλλόγους για θέματα που απασχολούν την περιοχή μας.

— Άπειρες είναι οι επιστολές που έχουν σταλεί σε Υπουργεία, Νομαρχίες, άλλες Δημόσιες Υπηρεσίες για λύση θεμάτων που απασχολούν το χωριό μας.

— Στο χωριό το 1976 έγινε εκδήλωση για τους αιμνήστους ιερέα Αλέξιο Παπαλέξη, δάσκαλο Παπαλέξη και για τον γιατρό Βασίλειο Κολατσώνη.

— Το 1978 έγινε εκδήλωση για τον αιμνηστο Δημήτριο Χρ. Φούρλα ευεργέτη, διότι υπήρξε ο πρωτεργάτης στην Αμερική που συγκέντρωσε χρήματα και έγινε το υδραγωγείο. Στην ίδια εκδήλωση τιμήθηκαν οι αιμνηστοί Κων/νος Γ. Γιάνναρης και Ιωάννης Μαύρος.

— Έχει ανακηρύξει ευεργέτη τον Νικόλαο Μαύρο για τη δωρεά του χώρου που λειτουργεί το πάρκινγκ, έχει ανακηρύξει ευεργέτη τον Κων/νο Δ. Μέμμο, για τη μεγάλη προσφορά στους χωριανούς μας, και επίσης τον Νικόλαο Απ. Γιάνναρη, για την γενναία οικονομική βοήθεια προς τον Σύλλογό μας για την αγο-

ρά της αιθούσας.

— Το 1996 πραγματοποίησε στο χωριό τη μεγάλη εκδήλωση που τιμήθηκε ο συμπατριώτης μας Αλέκος Φλώρος για τις μεγάλες υπηρεσίες που πρόσφερε στο χωριό, τους χωριανούς μας και στον Σύλλογο.

Αυτό το έργο παρουσίασα συνοπτικά όσο μπορούσα καλύτερα. Αν έκανα κάποια παράλειψη ζητώ την επιείκειά σας.

Ας στρέψουμε ευλαβικά τη σκέψη μας σ' εκείνους που είχαν την ιδέα της ίδρυσης του Συλλόγου. Οι περισσότεροι δεν βρίσκονται στη ζωή, ας είναι αιωνία η μνήμη τους.

Το έργο όμως πρέπει να το εκτιμήσουμε όλοι, και να σκεφθούμε αξίζει να συνεχίσει το έργο ο Σύλλογος και να βοηθήσουμε όλοι, μη προβάλλοντας κάποια δικαιολογία.

Και όλοι εμείς μικροί και μεγάλοι ας προσφέρουμε μέσω του Συλλόγου την ανθρωπιά μας.

Αξίζει λοιπόν όλο αυτό το τεράστιο έργο να το κλείσουμε σήμερα με τη μεγάλη αυτή γιορτή, ή πρέπει αυτή η γιορτή να είναι σταθμός για να εργαστούμε όλοι με άμιλλα μεταξύ μας, και όχι αδράνεια, για να συνεχιστεί το έργο του; Θα δείξουμε και θα δείχνουμε ανθρωπιά από εδώ και πέρα;

Βλέπετε για έναν συνάνθρωπό μας - συμπατριώτη πόση πίκρα και στενοχώρια αισθάνθηκαν αυτοί που ίδρυσαν τον Σύλλογο, γιατί δεν κατόρθωσαν να είναι κοντά του τις τελευταίες στιγμές της ζωής του. Είχαν ανθρωπιά. Εμείς τι θα κάνουμε;

Ο Σύλλογός μας πρέπει να διατηρηθεί και να συνεχίσει το έργο του. Είμαστε διατεθειμένοι όλοι μα όλοι να θυσιάζουμε λίγες ώρες το χρόνο για το Σύλλογο, ή να τον διαλύσουμε ένδοξα σήμερα, και όχι αύριο, άδοξα από την αδιαφορία μας;

Νομίζω ότι όλοι τον θέλουμε, όλοι θέλουμε να δουλέψουμε για να συνεχίσει το έργο ο Σύλλογος. Ας το ελπίσουμε ότι αυτό θα συμβεί.

Σας ευχαριστώ.

Με το τέλος της ομιλίας του Προέδρου πήρε το λόγο ο κ. Δημήτριος Ντούζος ο οποίος μίλησε για τον εορτασμό της 50ετηρίδας του Συλλόγου 1950-2000 ειπών τα εξής:

Αιδεσιμώτατοι, κ. Δήμαρχε, κ. Πρόεδρε του Συλλόγου μας και μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου, φίλοι προσκεκλημένοι, αδελφοί χωριανοί.

Αισθάνομαι απόψε μεγάλη συγκίνηση και ικανοποίηση για τις δύο τιμητικές διακρίσεις, που μου απένειμε ο Σύλλογος για την προσωπική προσφορά μου στην ίδρυση και εξέλιξη του. Και θεωρώ τον εαυτό μου ευτυχή, που με αξίωσε ο Θεός να παραστώ και στον εορτασμό της 50ετηρίδας του.

Με την ευκαιρία αυτή επιτρέψτε μου ν' αναφέρω ολίγα από την ιστορία του:

Στην περίοδο του συμμοριτοπολέμου 1947-49 πολλοί χωριανοί μας κατέφυγαν και στην Αθήνα. Τότε οι συνανήσέως τους ήταν δύο: το καφενείο του Αποστόλου Κ. Καραγιάννη στην οδό Σίνα 6 και το υπαίθριο φωτογραφείο του αδελφού μου μπροστά στην Εθνική Βιβλιοθήκη.

Εκεί μια μέρα (αρχές Αυγούστου 1950) μου ανακοίνωσε ο αδελφός μου ένα δυσάρεστο νέο: Πέθανε στην Αθήνα ο χωριανός μας, και παιδικός μου φίλος Γιώργος Αθ. Χολέβας και στην κηδεία του ήταν μόνον η γυναίκα του και τα παιδιά του. Κανένας από τους εκεί χωρια-

νούς μας δεν το ήξερε, γιατί κανένας δεν τους ειδοποίησε.

Το θλιβερό αυτό νέο με έβαλε σε σκέψεις. Αναρωτήθηκα: Αν οι χωριανοί μας ήταν ενωμένοι σ' ένα σύλλογο με κοινωφελείς σκοπούς, δεν θα είχαμε πολλά να ωφεληθούμε;

Την ιδέα μου την είπα στον αδελφό μου. Πριν μου απαντήσει, ήλθε κι ο ιατρός Κ. Δ. Φούρλας. Το είχε μάθει αυτός και λυπήθηκε. Επάνω στη συζήτηση που κάναμε του έρριξα την ιδέα μου για την ίδρυση του Συλλόγου. Με άκουσε προσεκτικά και μου λέει:

— Καλή η ιδέα σου, Δημήτρη, αλλά το βάλει λίγο δύσκολο!

— Δεν δοκιμάζουμε; Τι έχουμε να χάσουμε; του επιμένω.

Ύστερα από διεξοδική συζήτηση αποφασίσαμε να συγκεντρώσουμε τους χωριανούς στην ταβέρνα του Γ. Β. Κωτσάλου στην Καλλιθέα, με το πρόσχημα να φάμε μαζί και να γλεντήσουμε για το πανηγύρι του χωριού μας. Κι εκεί ο Κώστας να τους ανακοινώσει μετά το φαγητό τον πραγματικό σκοπό της συγκέντρωσης. Ημέρα ωρίσαμε την 20ή Αυγούστου, ώστε να είναι ελεύθεροι στις 23 όποιος θα ήθελε να πάει στο χωριό για το πανηγύρι.

Ετσι κι έγινε. Ο Κώστας ειδοποίησε τους επώνυμους στην Αθήνα Νεοχωρίτες κι εμείς όλους τους άλλους. Και τη βραδιά εκείνη γέμισε το μαγαζί του Γ. Κωτσάλου με χαρούμενους χωριανούς, με τις γυναίκες τους και πολλοί και με τα παιδιά τους.

Ανάμεσά τους ήταν: ο ιατρός και δήμαρχος Π. Φαλήρου ι. Α. Λάππας, ο ιατρός από την Ρουμανία Φώτης Γ. Μάρρος, οι αδελφοί Σπύρος και Αλέξης Ι. Κώτσας, οι ασφαλιστές εξάδελφοι Νίκος και Δημήτρης Παπανικολάου, ο εκτελωνιστής Κ. Γ. Ντούζος με την διδασκάλα αδελφή του Σοφία και πολλοί άλλοι. Στην αναμνηστική φωτογραφία που τράβηξε ο φωτογράφος μας Απόστολος Σγάγιας, φαίνονται καθαρά όλοι.

Στο δείπνο επεκράτησε μεγάλο κέφι. Φάγαμε, ήπιαμε και διασκεδάσαμε σχεδόν ως τις πρωινές ώρες, τραγουδώντας και χορούς του χωριού μας.

Μετά το φαγητό σκουντούσα με τον αγκώνα μου τον Κώστα, που καθόταν δίπλα μου, να σηκωθεί να μιλήσει. Αυτός δίσταζε κι' αργοπορούσε. Δε δίσταζε:

Κώστα! του λέω κρυφά, αν δεν το κάμεις σε 5 λεπτά, θα σηκωθεί να μιλήσω εγώ και ότι θέλει ας γίνει. Τότε το απεφάσισε. Σηκώθηκε όρθιος και μέσα στην γενική ησυχία που έγινε τους χαιρέτησε όλους, τους ευχήθηκε «Χρόνια πολλά και του χρόνου» και τελικά τους ανακοίνωσε τον πραγματικό σκοπό της προσκλήσεως και συγκεντρώσεως. Οι προσκεκλημένοι χειροκρότησαν την ιδέα με χαρά κι ενέκριναν διαβολής την ίδρυση του προτεινόμενου συλλόγου.

Τις λεπτομέρειες για την κατάρτιση κι έγκριση του Καταστατικού του ανέλαβε ο Δ. Ν. Παπανικολάου. Αυτός κατέγραψε μόνο 20 ονόματα, ως ιδρυτές, μεταξύ αυτών κι εμένα. Όμως ιδρυτές του είναι όλοι όσοι παρευρέθησαν στη συνέντευξη κι ενέκριναν τη σύστασή του. Και σ' όλους αυτούς ανήκει ο δίκαιος έπαινος.

Στην αρχή του 1951 το πρώτο Διοικητικό Συμβούλιο απαρτίστηκε από τους: Ν.Δ. Παπανικολάου, ως Πρόεδρου, Ι. Αθ. Σγάγια ως αντι-

γραμματέως, Κ. Δ. Φούρλα ως ταμία και Ι. Ν. Πέτσα, Σπ. Ι. Κώτσαλον, Απ. Κ. Καραγιάννη ως μελών.

Η Γεν. Συνέλευση της 6ης Απριλίου 1952 εξέλεξε τους: Ν. Παπανικολάου πάλι Πρόεδρον, Σπ. Κώτσαλον Αντιπρόεδρον, Δ. Ν. Παπανικολάου Γραμματέα, Γ. Γρ. Ντούζον Ταμία, Συμβούλους τους: Ι. Γ. Πέτσαν, Κ. Δ. Φούρλαν, Ν. Δ. Καραδήμαν και ως Εξελεγκτική Επιτροπή τους: Κ. Γ. Φλώρον, Δ. Γρ. Ντούζον και Γ. Ι. Γιάνναρη.

Κι ο Σύλλογος συνέχισε τη ζωή και την δράση του κανονικά ως το 1955.

Όμως στη Γεν. Συνέλευση της 16ης Μαΐου 1955, το Διοικητικό Συμβούλιο παρητήθη, λόγω προσέλευσης ολίγων μόνον μελών. Και συνεκάλεσε νέα, για την 29η Μαΐου. Αλλά και σ' αυτήν δεν προσήλθαν πολλοί. Η κατάσταση ήταν τόσο αποθαρρυντική ώστε ακούστηκαν μεμφιμοιρίες και ψιθυρισμοί μερικών μελών «Περί διαλύσεως του Συλλόγου».

Ύστερα από ευρεία συζήτηση τα παρόντα μέλη απεφάσισαν να τον κρατήσουν με κάθε τρόπο. Και προέβησαν σε αρχαιρεσίες. Εξέλεξαν νέο Διοικητικό Συμβούλιο τους: Δ. Γ. Ντούζον Πρόεδρο, Κ. Γ. Μάντη Γραμματέα, Γ. Γρ. Ντούζο Ταμία και μέλη: Ι. Γ. Πέτσα, Π. Παπαχρήσου, Αθαν. Κ. Βλάχου, Αθαν. Κ. Λάππαν. Ο Ιωάννης Πέτσα παραιτήθηκε αμέσως, επειδή στην ψηφοφορία πήρε λιγότερες ψήφους από τον Κ. Μάντη. Τη θέση του κατέλαβε ο πρώτος επιλαχών Παύλος Κ. Βλάχος.

Εργαστήκαμε όλοι σκληρά κι ο Σύλλογος εσώθη.

Κατά την περίοδο της 10ετούς θητείας μου ως προέδρου τα έτη 1955-62 και 1974-6 είχα στα Διοικητικά Συμβούλια δραστηρίους συνεργάτες. Με επιμονή, υπομονή και επίπονη εργασία, δώσαμε νέα ζωή στο Σύλλογο. Με πολλές και ποικίλες εκδηλώσεις πετύχαμε την αναθέρμανση των σχέδων μεταξύ των μελών και την αύξηση του αριθμού τους.

Έτσι τα 27 ενεργά μέλη του 1955 έγιναν 66 το 1960, 214 το 1975, και σήμερα είναι περισσότερα από 380. Με τον σημερινό Πρόεδρο κ. Κ. Γ. Μάντη είχαμε στενή συνεργασία πάντοτε. Μαζί γιορτάσαμε τα 10 χρόνια του Συλλόγου, μαζί και τα 25. Μαζί αγωνιστήκαμε μέσα σε αντιξοές περιστάσεις, πολλαπλές και ποικίλες αντιδράσεις, για την πρόοδο και προκοπή του Συλλόγου.

Όμως ο κ. Μάντης από το 1955 μέχρι σήμερα ποτέ δεν απουσίασε από αυτόν: Πότε ως Πρόεδρος, πότε ως μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου, πότε ως απλό μέλος, πότε από τα παρασκήνια ως σύμβουλος και βοηθός, προσέφερε πολλές και πολύτιμες υπηρεσίες. Όποια πέτρα του Συλλόγου σηκώσετε θα τον βρήτε αποκάτω. Για όλη αυτή τη δράση του προτεινών, όπως η πρώτη Γεν. Συνέλευση, που θα συνέλθει, σκεφθεί, συζητήσει κι αποφασίσει, με ποιό τρόπο θα τον επιβραβεύσει.

Αλλά κι όλοι οι διατελέσαντες Πρόεδροι κι όλα τα Διοικητικά Συμβούλια, είναι άξιοι παντός επαίνου για την επωφελή δράση τους. Επιπλέον κι όσοι ακόμα προσέφεραν υλική ή ηθική βοήθεια σ' αυτόν. Μη ξεχνούμε πως «ένας κούκος δεν φέρνει την Άνοιξη». Χρειάζεται στενή συνεργασία όλων. Ας μη λέμε: «τί έκαμε ο Σύλλογος για μας», αλλά, «τί εκάμαμε εμείς για το Σύλλογο». Αξία στη ζωή δεν έχει ό,τι εσύ έκαμες για τον εαυτό σου,

αλλά όσα έκαμες για τους άλλους.

Αυτό απαιτεί η αγάπη. Γιατί ο Θεός είναι αγάπη. Αλλά και η αγάπη είναι Θεός. Και ποτέ να μην ξεχνάμε πως η μοιρασμένη χαρά είναι διπλή χαρά κι η μοιρασμένη λύπη είναι μισή λύπη. Ας κάνουμε το καλό κι ας το ξεχνάμε. Αυτό φωνάζει μόνο του. Κι ας μη περιμένουμε αναγνώριση κι ευγνωμοσύνη. Αυτή, σπανίζει στους ανθρώπους. Πλεονάζει η ζηλοφθονία κι ο εγωισμός.

Ας λέμε λοιπόν: «Εμείς» αντί «εγώ». Κανείς όμως δεν είναι τέλειος. Ετσι ας συγχωρούμε μ' ευκολία τα σφάλματα των άλλων. «Ας χαιρόμαστε τα περασμένα μέσα στα ταβάνια, ας ζούμε χωρίς να ξεχνάμε κι ας θυμόμαστε, χωρίς να παύουμε να ζούμε», όπως αναφέρει στο βιβλίο του ΗΡΩΕΕΣ (σελ. 189) ο αείμνηστος Θεμιστοκλής Αθανασιάδης - Νόβας. Οφείλω όμως να επισημάνω πως τα τελευταία Διοικητικά Συμβούλια δεν οργάνωσαν πυκνές συγκεντρώσεις των μελών του Συλλόγου, με εκδρομές (εσωτερικού κι εξωτερικού), συνεστιάσεις, χοροεσπερίδες, ομιλίες και διάφορες άλλες εκδηλώσεις. Εμείς βλεπόμεστε στην Γεν. Συνέλευση, στην κοπή της βασιλόπιτσας ή στο πανηγύρι στο χωριό, σε κάποιο γάμο ή κηδεία.

Φυσικά η οργάνωση εκδηλώσεων απαιτεί προγραμματισμό και πολύ εργασία. Πρέπει όμως να γίνονται κι όσο συχνότερα, τόσο καλύτερα. Γιατί αλλιώς: «ματάκια που δεν φαίνονται, γρήγορα λησμονούνται»!

Είναι ανάγκη να έρχονται τα μέλη σ' επικοινωνία. Τα παιδιά μας και τα εγγόνια μας δεν γνωρίζονται μεταξύ τους. Αλλά σ' αυτά στηρίζεται η ζωή και το μέλλον του Συλλόγου.

Κάποιος συγγραφέας μου έστειλε τελευταία ένα νεοεκδοθέν βιβλίο του με την αφιέρωση: «Στον πατριδολάτρη συγγραφέα και ποιητή κ. Δημ. Ντούζο». Όμως, φίλοι μου, δεν είμαι μόνο εγώ πατριδολάτρης. Είσαθε και σεις όλοι οι χωριανοί μου. Αγαπάτε τον τόπο σας και το χωριό, φροντίζετε το πατρικό σας σπίτι, συμβάλλετε στην εκτέλεση εξωραϊστικών και κοινωφελών έργων και τρέχετε όλοι, να έλθετε εδώ στο χωριό και στο πανηγύρι μας, να δώσετε σ' αυτό ζωή και χαρά αλλά και να πάρετε. Η αγάπη κι η χαρά είναι ανταποδοτικές.

Την δική μου αγάπη στο χωριό και στους χωριανούς την εξεδήλωσα και με την έκδοση των δύο λαογραφικών μου βιβλίων: ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ (1961) και ΝΕΧΩΡΙ ΤΟ ΚΑΜΑΡΙ ΜΑΣ (1993). Το πρώτο επέμενε να το εκδώσω οεπίσης πατριδολάτρη Δ. Ν. Παπανικολάου. Δυστυχώς δεν πρόλαβε να το ιδεί και να το διαβάσει.

Στην έκδοση του δευτέρου, πολύ με βοήθησε η σύζυγός μου Σωτηρία. Γιατί κι αυτή αγάπησε από την πρώτη ακόμα εδώ επίσκεψή της, το χωριό μας και τους χωριανούς. Και τους έμαθε όλους με το μικρό τους τ' όνομα.

Αυτή ρωτώ πολλές φορές να μου πει «ποιός είναι» κάποιος, που δεν θυμάμαι.

Μέσα στα παραπάνω βιβλία μου έχω περιλάβει και τα δύο λυρικά ποιήματά μου: «Στο χωριό μου» και «Στο Νεχώρι». Το δεύτερο έδωσα στη μουσουργό και καθηγήτρια μουσικής στο Εθνικό Ωδείο Κα Αγγελική Σπ. Καψάσκη» να το μελοποιήσει. Το διάβασε και της άρεσε. Το μελοποίησε και το τραγούδησε η ίδια, εγγράφοντάς το σε κασέττα, που μου παρέδωσε, τ' άκουσα κι

(Συνέχεια στη σελίδα 4)

50 ΧΡΟΝΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

ενθουσιάζοντα.

Την αντέγραψα σε δύο άλλες κασέτες κι έδωσα από μία στους δύο Προέδρους του Συλλόγου μας να τις ακούσουν οι χωριανοί μας σε κάποια συγκέντρωση. Δεν έμαθα αν ακούστηκαν κάπου. Γι' αυτό, αφού σας ευχαριστήσω, ακούστε την

Συλλόγου αφορά όλους μας.

Μετά το λόγο πήρε ο κ. Αλέκος Φλώρος ο οποίος είπε τα εξής:

Συγχαίρω θερμότατα, αγαπητοί μου συγχωριανοί, το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου Νεοχωριτών Αθήνας και ιδιαίτερα τον Πρόεδρό του -τον αγαπητό μου Κώστα Μάντη- για τις εκδηλώσεις που έ-

κος Πλατάνου Λεωνίδα Κωλέτας, και είπε τα κάτωθι:

Τα λόγια είναι εις βάρος των έργων, δύο πραγματάκια μόνο θέλω να πω.

Πρώτα να συγχαρώ το Διοικητικό Συμβούλιο, και όλα τα προηγούμενα για την μεγάλη δραστηριότητα που είχαν σ' αυτό το όμορφο και ωραίο Σωματείο.

Να ευχηθώ παράλληλα τα 50 χρόνια να γίνουν 100-200 και περισσότερα.

Το δεύτερο που έχω να σας πω είναι, ότι εδώ δίπλα θα λειτουργήσει από σήμερα ένα Λαογραφικό Μουσείο. Θέλω να πιστεύω ότι τούτο θα είναι ο πλούτος μας, γιατί τούτος ο τόπος το μόνο που έχει να πουλήσει είναι ο μύθος. Με το παραμύθι αυτό του μύθου, να το διατηρήσουμε και να το πλουτίσουμε γιατί το χρειαζόμαστε για να τραβήξουμε κοντά μας ανθρώπους, οι οποίοι δεν έχουν καμία σχέση με αυτά του τόπου μας.

Όταν έλεγα για το μύθο, θα σας πω γιατί.

Προχθές κλήθηκα σε γειτονικό χωριό και απένειμα έπαθλο σε νικητή στο παιχνίδι «ΣΟΥΜΑΔΑ». Αυτός είναι ο μύθος αυτό είναι το παραμύθι που μπορούμε να πουλήσουμε, και να τον διατηρήσουμε, για να επιβιώσουμε. Μόνο που θα χρειασθεί να παλαίψουμε, ναβάλουμε και άλλα στις σουμάδες, το αλέτρι κ.λ.π. να βλέπουν και οι νέοι, και αυτοί να δουλέψουν για να διατηρηθούν αυτά, και να τα πλουτίσουν.

Και εδώ πρέπει να σας πω ότι σε λίγο καιρό ο Δήμος θα δημιουργήσει περιβαλλοντικό Κέντρο. Από αυτό το Κέντρο θα δείτε πόσο επισκέπτες θα έρχονται να βλέπουν το Μουσείο.

Να είστε πάντα γεροί και δυνατόι να δημιουργείτε τέτοια έργα. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ

Στη συνέχεια μίλησε ο Κώστας Λιάζης και είπε τα εξής:

Συγχαρητήρια στο Σύλλογο για την εκδήλωση αυτή.

Θα σας μιλήσω όχι σαν μέλος του Συλλόγου Νεοχωριτών Αμερικής, αλλά ως Πρόεδρος της Κοινότητας που διετέλεσα στη 10ετία 1950-1960.

Στο πλευρό μου μεγάλη βοήθεια από τον αείμνηστον δάσκαλο Παπανικολάου και τον Αλέκο Φλώρο.

Κάνω μια πρόταση, στην αίθουσα αυτή κοντά στο Χριστό να τοποθετηθεί η φωτογραφία του Χρήστου Παπανικολάου ο οποίος θυσίαστηκε υπηρετώντας το χωριό, και μια άλλη φωτογραφία του αείμνηστου Κοινοτικού Συμβούλου Ιωάννου Μασγάλα ο οποίος θυσίαστηκε και αυτός στη βελτίωση του δρόμου Νεχωρί - Παλινέχωρο και γκρεμίστηκε στη Σπηλιά. Να τοποθετηθούν δίπλα - δίπλα για να έχουν ανάπαυση οι ψυχές των.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Η φωτογραφία του Ιωάννου Μασγάλα έχει τοποθετηθεί στο Κοινοτικό Γραφείο.

Στη συνέχεια απενεμήθηκαν τιμητικές διακρίσεις στους εν ζωή ευρισκόμενους Δ. Ντούζου κλπ. όπως γράφεται σε άλλη σελίδα.

Επέτα ο Πρόεδρος του Συλλόγου κάλεσε τον παπα-Γιάννη Σαλτό να του απονεμίσει τιμητική διάκριση. Προηγούμενος προσφώνησε τον Παπαγιάννη ειπών τα εξής:

Σεβαστέ μας Παπαγιάννη, ο Σύλλογός μας απεφάσισε να σας τιμήσει με τιμητική πλακέτα για την επί

30 χρόνια προσφορά σας στον Ιερό Ναό του χωριού μας.

Δεν είναι μόνον η ιερατική προσφορά σας, ήταν και ότι αγαπήσατε το χωριό και τους χωριανούς μας που μας είναι δύσκολο να εκφραστούμε με λόγια, το μόνο που έχουμε να τονίσουμε είναι ότι ο σε-

όπως επίσης σαν Πρόεδρος στο Ζάνειο Νοσοκομείο διόρισε 15 παιδιά, και από πολλούς παρεξηγήθηκε.

Επίσης πρέπει να αναφερθώ και για τους εν Αμερική Νεχωρίτες, και ιδιαίτερα για τον αείμνηστο Κώστα Μέμμο, που προσκάλεσε πολλούς Νεχωρίτες στην Αμερική και αυτό

Από το μνημόσυνο του Συλλόγου, στον Ιερό Ναό του χωριού μας στις 20.8.2000 για τους αειμνήστους ιδρυτές του Συλλόγου και των ευεργετών Αγγλαΐας και Ιωάννου Μαύρου.

και χαρήτε τον ύμνο του χωριού μας!

Μετά το τέλος του ύμνου ήρθε στο θήμα η Κική Ντούζου - Χατζηνικολάου, η οποία διάβασε ποίημα με θέμα «Τα 50 χρόνια του Συλλόγου». Το εν λόγω ποίημα δημοσιεύεται σε άλλη στήλη.

Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο κ. Παύλος Βλάχος και είπε τα εξής:

Θερμά συγχαρητήρια στο Διοικητικό Συμβούλιο για τη σημερινή εκδήλωση, που έχει σχέση με τη ζωή και δράση του Συλλόγου μας.

50 χρόνια δημιουργικής πορείας, δείχνει τι μπορεί να κάνει η συλ-

χει οργανώσει με εξαιρετική επιτυχία για τα 50 χρόνια, που συμπλήρωσε ο Σύλλογός μας αυτός από την ίδρυσή του. Αλλά και τα προηγούμενα Διοικητικά Συμβούλια είναι άξια θερμών συγχαρητηρίων για τη λίαν αξιόλογη δράση τους. Εύχομαι και τα Διοικητικά Συμβούλια των επόμενων πεντακονταετιών να εργαστούν με την ίδια δραστηριότητα και να παρουσιάσουν εξαιρετικό έργο.

Τέλος ευχαριστώ όλα τα μέλη του Συλλόγου μας για την τιμή, που μου έκαναν να με ανακηρύξουν Επίτιμο Πρόεδρό του, που ιδιαίτερα με τιμά και βαθύτατα με συνεκίνησε.

Ο Αγιασμός του Πολιτιστικού Κέντρου του Συλλόγου. Νεχωρίο 20.8.2000

λογικότητα, η ανθρωπιά, και η κατανόηση. Ήταν αναγκαία η ίδρυση του Συλλόγου, και η μέχρι τώρα πορεία ήταν πράγματι αποδοτική. Όμως από δω και πέρα έχουμε όλοι ευθύνη να προσφέρουμε να διατηρηθεί ο Σύλλογος.

Ας αισθανθούμε όλοι αυτή την ευθύνη, είναι και ευθύνη έναντι όλων εκείνων που ίδρυσαν το Σύλλογο, ευθύνη για κείνους που εργάστηκαν μέχρι σήμερα. Είδαμε από την ομιλία του Προέδρου το τεράστιο έργο του.

Η ευθύνη για την διατήρηση του

Οφείλω όμως να τονίσω, όπως τόνισα και τον Αύγουστο 1996 κατά την εκδήλωση των Συλλόγων Νεοχωριτών Αθήνας και Αμερικής προς τιμή μου, ότι δεν έπραξα τίποτε περισσότερο από ό,τι οφείλει να πράξει ένας που αγαπάει το χωριό του και το συνάνθρωπό του. Γι' αυτό δε θα παύσω μέχρι της τελευταίας πνοής μου να ενδιαφέρονται για θέματα, που αφορούν το χωριό μας και εσάς τους αγαπητούς μου συγχωριανούς. Γειά σας.

Μετά πήρε το λόγο ο Δήμαρ-

Η ομιλία του Προέδρου, στις 20.8.2000, στην αίθουσα εκδηλώσεων για τα 50 χρόνια του Συλλόγου.

βασμός και η αγάπη όλων των Νεοχωριτών είναι απεριόριστη προς το πρόσωπό σας.

Η τακτική επίσκεψη εσάς των παιδιών σας και όλης της οικογενείας σας αποδεικνύει πόσο έχετε δεθεί με το χωριό μας, αλλά και με όλους τους Νεχωρίτες, και ιδιαίτερα με τους εν Αθήναις, που δίνετε πάντα το παρόν και στην εκδήλωση της πρωτοχρονιάτικης πίτας του Συλλόγου μας.

Σας ευχόμεθα όλοι υγεία σε σας και σε όλη την οικογένειά σας.

Και τώρα παρακαλώ να παραλάβετε την τιμητική πλακέτα.

από πολύ αγάπη για τον άνθρωπο.

Όμως πρέπει να πω λίγα λόγια για τον αγαπητό μου Παπα-Νίκο, ο οποίος με αντικατέστησε στον Ιερό Ναό σας, και ο οποίος εκτελεί τα θρησκευτικά και ποιμενικά καθήκοντα με σεβασμό. Αλλά εργάζεται και σε εκπαιδευτικά έργα, όπως το έργο που γίνεται τώρα στον Ιερό Ναό, και πρέπει όλοι να τον βοηθήσουμε.

Και τέλος να τονίσω ότι η εκτίμησή μου για το ΝΕΧΩΡΙ είναι μεγάλη και δεν περιγράφεται. Θα βρίσκομαι πάντα κοντά σας, και να έχετε όλοι αγάπη μεταξύ σας.

Η απονομή τιμητικής πλακέτας στον κ. Δημήτριο Ντούζο. Νεχωρίο 20.8.2000.

Μετά την παραλαβή της εν λόγω πλακέτας ο Παπαγιάννης είπε τα εξής:

Αιδεσιμώτατε, κ. Δήμαρχε, κ. Αλέκο Φλώρο, κ. Πρόεδρε του Συλλόγου.

Είμαι ευτυχής που ήρθα στο ωραίο αυτό χωριό το 1958, και βρήκα ένα κόσμο γεμάτο αγάπη και πολύ καλλιεργημένο, από τον αείμνηστο Παπαχρήστο Μέρμηγκα μέχρι τον τελευταίο Νεχωρίτη.

Δεν μπορώ να μην πω ότι βρήκα ανθρώπους εξαιρετικούς όπως τον μακαρίτη δάσκαλο Παπανικολάου, και όπως ανέφερα και τον Παπαχρήστο, οι οποίοι μαζί με άλλους του χωριού έλυναν κάθε διαφορά συγχωριανών, χωρίς να αναγκάζονται να τρέχουν στα δικαστήρια.

Δεν μπορώ να μην πω δυό λόγια και για τον καλό μου Αλέκο Φλώρο, ο οποίος αγάπησε το χωριό και πολλά πρόσφερε και στην Κοινότητα,

Ευχαριστώ όλους, και τον Σύλλογο για την τιμή που μου κάνετε.

Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο Παντελής Μέρμηγκας ο οποίος μίλησε για τον Παπαγιάννη και είπε τα εξής:

Κύριε Πρόεδρε,

Αφού ευχηθώ και γω με τη σειρά μου «χρόνια πολλά και δημιουργικά» στο μεσήλικα πια Σύλλογό μας για τα πενήντα χρόνια του, Αφού συγχαρώ εσένα προσωπικά και το Διοικ. Συμβούλιο για το έργο που εγκαινιάσαμε σήμερα,

Θα ήθελα να συγχαρώ και να ευχαριστήσω διπλά το Διοικ. Συμβούλιο για την τιμή που επιφύλαξε ο Σύλλογός μας στο Σεβαστό μας Παπαγιάννη.

Με την απόφασή του αυτή ο Σύλλογός μας δεν ξόφλησε, αλλά αναγνώρισε την υποχρέωση, που έχουμε όλοι οι Νεχωρίτες απέναντι

ΟΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΓΙΑ ΤΑ 50 ΧΡΟΝΙΑ

Όπως δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο φύλλο του ΝΕΧΩΡΙΤΗ, (Απριλίου - Μαΐου - Ιουνίου), το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας είχε αποφασίσει να γίνουν στο χωριό μας στις 20 και 21 Αυγούστου ορισμένες εκδηλώσεις για τα 50 χρόνια από την ίδρυσή του.

Οι εκδηλώσεις έγιναν με μεγάλη επιτυχία, και έχουν ως εξής:

Α) Την Κυριακή 20 Αυγούστου κατά τη θεία λειτουργία ο Σύλλογος πραγματοποίησε αρτοκλασία για την υγεία των μελών του και όλων των Νεοχωριτών.

Στο τέλος της θείας λειτουργίας έγινε μνημόσυνο από το Σύλλογο για τους αιώνιους ιδρυτές του Συλλόγου, όπως καταγράφονται στο ιδρυτικό καταστατικό. Όπως κατά σειράν αναφέρονται στο καταστατικό και έχουν φύγει από τη ζωή είναι οι: Νικόλαος Παπανικολάου, Ιωάννης Σγάγιας, Σπυρίδων Κώτσαλος, Αλέξιος Κώτσαλος, Δημήτριος Παπανικολάου, Νικόλαος Καραδήμας, Κων/νος Φούρλας, Κων/νος Κουβελάς, Κων/νος Λάμπας, Γεώργιος Ντούζος, Θεόδωρος Τυροσβούτης, Δημήτριος Μπουραζέρης, Κων/νος Μέμμος, Χρήστος Αλπογιάννης και Νικόλαος Σκεπαρνιάς.

Όμως οι ουσιαστικοί ιδρυτές του Συλλόγου είναι εκείνοι που συγκεντρώθηκαν στις 23 Αυγούστου 1950 στην ταβέρνα του Γεωργίου Β. Κωτσάδου στην Καλλιθέα, και αποφάσισαν την ίδρυση του Συλλόγου, και αναφέρονται στην ομιλία του Προέδρου του Συλλόγου, που δημοσιεύεται σε άλλη σελίδα, αλλά και στη σχετική φωτογραφία που δημοσιεύεται σ' αυτό το φύλλο.

Μετά το μνημόσυνο για τους ιδρυτές του Συλλόγου, έγινε και μνημόσυνο για την αιώνια στον Αγλαίαν Μαύρου, (και τον

σύζυγό της Ιωάννη), ιδρύτρια του ιδρύματος «Αγλαΐα Ι. Μαύρου» για τη συμπλήρωση 20 χρόνων από το θάνατό της.

Πρέπει να επισημάνουμε τη μεγάλη προσφορά της αιώνιας Μαύρου με το ίδρυμα που ίδρυσε, και που λειτουργήσει και λειτουργεί ευεργετικά. Διότι πέρα από ότι μέχρι τώρα προικοδότησε αρκετά κορίτσια του χωριού μας, βοήθησε και βοηθάει κάθε χρόνο πάρα πολλούς χωριανούς μας με τις οικονομικές ενισχύσεις που δίνει.

Τονίζουμε τ' ανωτέρω γιατί πολλές φορές ξεχνάμε τους ευεργέτες, ή ακόμη πετροβολάμε αυτούς τους ανθρώπους και μάλιστα μετά θάνατον. Ας τους σεβαστούμε τουλάχιστον μετά τον θάνατό τους. Μετά το τέλος της θείας λειτουργίας, όλο το εκκλησίασμα κατέβηκε στην πλατεία όπου το Διοικητικό Συμβούλιο πρόσφερε σε όλους, καφέ και αναψυκτικά από τα καταστήματα της πλατείας.

Στη διαδρομή ολος αυτός ο κόσμος είδε και τις πινακίδες, σε δρόμους που τοποθετήθηκαν για επώνυμους αιώνιους χωριανούς μας, που πρόσφεραν πολλά στο χωριό μας και τους χωριανούς μας, και μάλιστα σε καιρούς δύσκολους.

Οι πινακίδες που τοποθετήθηκαν είναι για τους:

Στο δρόμο από πλατεία μέχρι τον Ιερόν Ναόν μας τοποθετήθηκε πινακίδα «ΟΔΟΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ» προς τιμήν της Προστάτιδος του χωριού μας Παναγίας.

Η δεύτερη από πλατεία μέχρι τη θρύση Μπαζιών «ΟΔΟΣ ΙΑΤΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΟΛΑΤΣΙΩΝΗ».

Η τρίτη τοποθετήθηκε κάτω από το σπίτι Κ. Παπουτσή μέχρι τη θρύση δασκάλου Παπανικολάου «ΟΔΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ». Η τέταρτη κάτω από το σπίτι του Νίκου Λούπα μέχρι τον πάνω δρόμο «ΟΔΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ». Η πέμπτη μετά τη σκάλα που ανεβαίνουμε για το Σχολείο μέχρι το σπίτι Μαύρου, «ΟΔΟΣ ΑΓΛΑΪΑΣ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΑΥΡΟΥ» και η έκτη από το ξυλουργείο Γιάννη Λούπα μέχρι κάτω «ΟΔΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΤΟΥΖΟΥ».

Οι τοποθετήσεις των ανωτέρω πινακίδων δεν ήταν αυθαίρετες τοποθετήσεις από το Σύλλογο, παρά υλοποίηση παλαιότερων αποφάσεων των Κοινοτικών Συμβουλίων, που είχαν εγκρίνει αυτές τις τοποθετήσεις, και τις επανέκρινε το Τοπικό Συμβούλιο, και τυπικώς τις ενέκρινε και ο Δήμος Πλατάνου, ο οποίος Δήμος κατέβαλε και την δαπάνη κατασκευής των πινακίδων, ο δε Σύλλογός μας κατέβαλε την δαπάνη της τοποθέτησης αυτών.

Β) Το απόγευμα της ίδιας ημέρας στις 7 μ.μ. έγινε αγιασμός στην αριστερή αίθουσα εκδηλώσεων του Σχολείου, από τον ιερέα του χωριού μας Νικόλαον Μασγάλα.

Η αίθουσα γέμισε από χωριανούς, πολλοί ήταν όρθιοι. Ακόμη και το κωλ του Σχολείου ήταν γεμάτο.

Στο κωλ του Σχολείου υπάρχουν εκθέσεις φωτογραφιών από τις δραστηριότητες και εκδηλώσεις του Συλλόγου, Έκθεση της εφημερίδας μας «Ο ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ» με απεικόνιση των σημαντικότερων δημοσιευμάτων στην εφημερίδα μας, όλα τα πρωτότυπα Καταστατικά ιδρύσεως του Συλλόγου, με τα σχετικά έγγραφα εγκρίσεως από το Πρωτοδικείο, και όλες οι τροποποιήσεις των καταστατικών. Στο προαύλιο του Σχολείου υπήρχε τραπέζι με έκθεση βιβλίων του Δ. Ντούζου, του Χρήστου Παπανικολάου, ο οδοντός του ΝΕΧΩΡΙΤΗ του Συλλόγου, βιβλία ποιητικών Συλλογών του Γεωργίου Στ. Μάντη, και το τελευταίο φύλλο του ΝΕΧΩΡΙΤΗ.

Επίσης υπήρχαν επάργυρα αναμνηστικά για τα 50 χρόνια του Συλλόγου.

Μετά τον αγιασμό άρχισε η ομιλία του Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου Κ. Μάντη.

Η ομιλία του σχετικά με την ίδρυση και το έργο του Συλλόγου, όπως και οι παρεμβάσεις πολλών μελών του και προσκεκλημένων δημοσιεύονται σε άλλη σελίδα.

Μετά το τέλος των ομιλιών και λοιπών παρεμβάσεων ο Πρόεδρος του Δ.Σ. Κ. Μάντης και τα υπόλοιπα μέλη, η Αντιπρόεδρος Μαρία Βλάχου, η Γραμματέας Κική Φούρλα απένεμαν τις τιμητικές πλακέτες και τις τιμητικές διακρίσεις σε μέλη του Συλλόγου μας, και στον σεβαστό Παπαγιάννη Σαλιό.

Α'. Στους επιζώντες ιδρυτές του Συλλόγου:

1) Δημήτριο Γρ. Ντούζο.
2) Στέφανο Λαμπάν, ο οποίος δεν κατόρθωσε να είναι παρών, διότι διαμένει στην Αμερική. Μας έστειλε σχετική επιστολή με την οποία ευχαριστεί το Σύλλογο γι' αυτή του την πρωτοβουλία, και εύχεται δημιουργική πορεία από εδώ και πέρα.

3) Ο τρίτος εκ των ιδρυτών, που εκλήθη, ήταν ο Νικόλαος Σκεπαρνιάς. Δυστυχώς απεβίωσε τελευταία, και έτσι δεν είχαμε τη χαρά να του δώσουμε την τιμητική πλακέτα. Θα σταλεί στην σύζυγό του και τα παιδιά του. Εμείς ας ευχαριστούμε Αιωνία η μνήμη του.

Β'. Τιμητική πλακέτα απενεμήθη στο σεβαστό Παπαγιάννη Σαλιό, γιατί επί 30 χρόνια πρόσφερε τις υπηρεσίες του στον Ιερόν Ναόν μας. Και πρέπει να τονίσουμε πως τόσο ο ίδιος όσο και τα παιδιά του αγαπούν το χωριό μας, και πάντα δίνουν το παρόν σ' αυτό.

Γ'. Στη συνέχεια απενεμήθη και τιμητική πλακέτα στον Αλέκο Φλώρο, που ανακηρύχτηκε από τη Γενική Συνέλευση του Συλλόγου μας στις 20 Φεβρουαρίου 2000 «Επίτιμος Πρόεδρος του Συλλόγου μας, για τη μεγάλη προσφορά σ' αυτόν».

Δ'. Επειτα απενεμήθησαν τιμητικές διακρίσεις στους διατε-

λέσαντες και επιζώντες Προέδρους του Συλλόγου. Αυτοί ήταν οι εξής, κατά χρονολογική σειρά:

1) Δημήτριος Ντούζος
2) Αθανάσιος Βλάχος
3) Φώτιος Μέμμος
4) Κων/νος Μάντης
5) Παύλος Βλάχος
6) Παντελής Μέρμηγκας
7) Ιωάννης Δημ. Μάλλιος
9) Γεώργιος Αλ. Φλώρος και
10) Βασίλειος Π. Μέρμηγκας
Τέλος απενεμήθη τιμητική διάκριση στον αδελφό Σύλλογο της Αμερικής και στον Πρόεδρό του Βασ. Κώτσαλο.

Μετά το τέλος της απονομής των τιμητικών διακρίσεων απευθύνθηκε στους συγκεντρωμένους και τους γνώρισε ότι την άλλη αίθουσα του Σχολείου τη διεμόρφωσε το Διοικητικό Συμβούλιο σε Λαογραφικό Μουσείο.

Πλέον από διακόσια αντικείμενα που χρησιμοποιούσαν οι χωριανοί μας στην προ του 1940 εποχή, στους διαφόρους τομείς της ζωής τους, τα ταξινόμησε, δημιούργησε δε ξεχωριστό τμήμα με εκκλησιαστικά αντικείμενα που μας παρεχώρησε ο ιερέας μας παπαΝίκος, όπως επίσης δημιούργησε και ξεχωριστό Σχολικό Τμήμα, με 3 παλιά ξύλινα θρανία με 4 βιβλία -παλιά αναγνωστάρια, κονδυλοφόρους με πέντε Χ και καλλιγραφίας, 2 πλάκες παλιές, μελανοδοχεία, με την ε-

δρα του δασκάλου, με κονδυλοφόρο, μελανοδοχείο, το κουδουνάκι το παλιό, ταμπόν, 1 ρολοί παλιό, δωρεά του αιωνίτου Νικολάου Ευθ. Μαύρου από την Αμερική το 1945, ένα παλιό ραδιόφωνο, και 2 βέργες κρανίσιας, που μ' αυτές ο δάσκαλος έδινε μερικές ξυλίες στα χέρια για αταξίες που οι μαθητές έκαναν.

Σε ειδική θέση υπήρχαν και 10 Αλμπουμ με παλιές φωτογραφίες από πανηγύρια, αποκριές, γάμους και άλλες εκδηλώσεις, και φωτογραφίες ατομικές με Νεχωρίτες όπως π.χ. στρατηγό Ταμπούρη, Πέτσα κλπ. άλλοι μεμονωμένοι, και ομαδικές φωτογραφίες επωνύμων παλιών Νεοχωριτών.

Επίσης και μία μικρή έκθεση με διάφορα έγγραφα που δώρισε ο Νικόλαος Μπαζιώνης από το Φ.Ε.Κ. 1913 που ιδρύθηκαν οι Κοινότητες, Αιτωλ/νίας μεταξύ των οποίων και η δική μας του Νεοχωρίου, Πρωτόκολλο ψηφοφορίας του 1829 σε εκλογές και άλλα πολλά αξιόλογα παλιά έγγραφα (1833, 1869 κ.α.). Η αίθουσα του Λαογραφικού Μουσείου ύστερα από απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου ονομάστηκε «ΑΙΘΟΥΣΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΦΟΥΡΛΑ» για τη μεγάλη προσφορά του στη λαογραφία.

Στη συνέχεια άνοιξε και εγκαταστάθηκε το Λαογραφικό Μουσείο και ολος ο κόσμος ξεναγήθηκε σ' αυτό. Και πραγματικά διαπίστωσε την άρτια ταξινόμηση, που για την δημιουργία τόσο εργάστηκε ο

(Συνέχεια στη σελίδα 12)

Πενήντα χρόνια του Συλλόγου

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

παραπάνω έφυγαν από τη ζωή, και είναι αρκετοί, στεκόμαστε ευλαβικά και με σεβασμό στη μνήμη τους. Ιδιαίτερα πρέπει να τονίσουμε το χρόνο που έγινε ο Σύλλογος, χρόνος ορόσημο για τη χώρα μας που μόλις έβγαине από ένα δεκαετή πόλεμο, μια δεκαετή φοβερή δοκιμασία και οι ανάγκες σ' όλους τους τομείς ήταν τρομακτικές. Ο Σύλλογος πέτυχε τους σκοπούς του απόλυτα.

Στο σημείωμα αυτό δεν πρόκειται να ασχοληθώ με την καταγραφή των επιτευγμάτων και του έργου του Συλλόγου. Αυτό θα γίνει από τον Πρόεδρο του Δ. Σ. Στέκομαι μόνο στη σημασία του γεγονότος. Και το γεγονός είναι ότι για 50 χρόνια υπάρχει ένας Σύλλογος που μας ενώνει, μας εκφράζει, μας δίνει τη δυνατότητα συλλογικής παρουσίας και δράσης. Ένας Σύλλογος που με τη σημαντική του ενέργεια, την έκδοση της «εφημερίδας του» δίνει όλους τους απανταχού Νεχωρίτες με το να πληροφορούνται όλοι τα νέα όλων. Εύλογα μπορεί να διατυπωθεί η ερώτηση: Στα 50 αυτά χρόνια όλα ήταν ομαλά, υπήρξε η συλλογικότητα πάντα ή μήπως μετά από τόσα χρόνια και με την ευκαιρία της επετείου τα βλέπουμε όλα αισιόδοξα. Η απάντηση αβίαστα έρχεται και λέει: όχι δεν ήταν όλα ομαλά και υπήρξαν δυσκολίες και εμπόδια. Όχι γιατί ήταν διαφορετικές οι επιδιώξεις ή υπήρχαν φιλοδοξίες υπέρμετρες. Οι επιδιώξεις δεν άλλαξαν ήταν πάντα οι ίδιες για όλους. Σύμφωνη των σχέσεων, αλληλοβοήθεια των μελών και βοήθεια της γενέτειρας, του χωριού μας. Ούτε έλειψε το πνεύμα που περιγράψαμε παραπάνω. «Όλα παρέμειναν τα ίδια. Ο μεγάλος εχθρός της συλλογικότητας έχει το όνομα ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ. Αυτή κατά διαστήματα κάνει την εμφάνισή της και χτυπάει τα άτομα, αλλά μερικές φορές παίρνει τη μορφή μικροεπιδημίας. Η αδιαφορία μερικών μελών δημιουργεί προβλήματα και στα άλλα μέλη με αποτέλεσμα απογοήτευση και τέλμα. Το τέλμα είναι ο μαρasmus κάθε συλλογικής προσπάθειας. Φαινόμενα σαν τα παραπάνω υπήρξαν στη διάρκεια των 50 χρόνων και την ευθύνη φέρουν όλα τα μέλη. Όμως αυτά ξεπεράστηκαν γρήγορα και η πορεία ήταν ομαλή. Ποτέ ο Σύλλογος δεν έφτασε σε τέλμα».

Κοιτάζοντας πίσω στις πέντε δεκαετίες που πέρασαν βλέπουμε έργο, δράση, βλέπουμε να υπερτερούν σαφώς τα θετικά στοιχεία, βλέπουμε αλώβητο το πνεύμα της συλλογικότητας. Ο έπαινος για ότι έγινε στα 50 χρόνια ανήκει σ' όλους μας, αλλά και η ευθύνη για τη μελλοντική πορεία του Συλλόγου ανήκει επίσης σ' όλους μας.

Π.Β.

Χρήστου και Βασιλικής Κατσαούνη, Αθανασίου και Ευδοκίας Λόη, Αντωνίου και Άννας Λόη και θείας της Μαρίας Μέμμου 100

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΝΑΟ ΜΑΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗ

Στη μνήμη του Ιωάννου Ανδρ. Καρανδρίκα η σύζυγός του, τα παιδιά του και τα εγγόνια πρόσφεραν στην εκκλησία το ποσόν των 100.000 δρχ.

Η οικογένεια Παύλου Βλάχου πρόσφερε στον Ιερό Ναό του χωριού μας δρχ. 10.000, εις μνήμη της Αναστασίας Κ. Παπουτσή.

Ο Γεώργιος και Μαρία Μούγια από την Αμερική πρόσφεραν στον Ιερό Ναό μας 100 δολάρια εις μνήμη της Αναστασίας Κ. Παπουτσή.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Παρακαλούμε όσα άλλα παιδιά πέρασαν σε σχολές, να ενημερώσουν το Σύλλογο (Κ. Μάντη τηλ. 7237.557), διότι είναι δύσκολο να γνωρίζουμε για όλους.

ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΤΕ
ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ
ΜΕ ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

1) Στις 11 Αυγούστου επισκέφθηκε το χωριό μας ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ.κ. Ιερόθεος, ο οποίος και χοροστάτησε στην παράκληση της βραδιάς.

Ευχαριστούμε το Σεβασμιώτατο για την επίσκεψή του στο

χωριό μας. Θα τον περιμένουμε πάντα, γιατί οι επισκέψεις του, πέρα από την ευλογία και τον αγιασμό που φέρνουν στο χωριό μας, τονώνουν το θρησκευτικό συναίσθημα των πιστών συγχωριανών μας, για να μπορέσουν να αμυνθούν νικη-

φόρα ενάντια στις μυριάδες των ορατών και αοράτων εχθρών της Ορθοδοξίας. Στο τέλος της παράκλησης μίλησε προς τον Σεβασμιώτατο ο παπαΝίκος. Η ομιλία του δημοσιεύεται σε άλλη σελίδα.

ΑΓΟΡΑ ΚΤΗΜΑΤΟΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ

2) Αγοράστηκε με δαπάνες του Συλλόγου Νεοχωριτών Αμερικής, και του Συλλόγου Νεοχωριτών Ελλάδος το κτήμα Παπακώστα στο χωριό.

Η δαπάνη αυτή καλύφθηκε κατά 50% από το Σύλλογο Νεοχωριτών Αμερικής και κατά 50% από το Σύλλογο Νεοχωριτών Ελλάδος.

Ήταν μια ευχάριστη και αξιόπαινη συνεργασία των δύο Συλλόγων του χωριού μας. Ευχόμαστε να ακολουθήσουν και άλλες.

Η αγορά αυτή ήταν απαραίτητη, γιατί το χωριό μας έχει ανάγκη από Κοινοτικούς χώρους.

Με μια πρόχειρη προσπάθεια εξυπηρέτησε σαν πάρκινγκ το χωριό μας όλες τις καλοκαιρινές ημέρες, που δεν είχαμε πού να σταθμεύσουμε τα αυτοκίνητά μας. Αλλά και στο πανηγύρι δεν υπήρξε εκείνος ο φοβερός συνωστισμός των αυτοκινήτων.

Τώρα δεν θα υπάρχει δικαιολογία «που να παρκάρουμε τα αυτοκίνητα» που τα είχαμε και «στάλιζαν» στο πλατάνι της πλατείας, κι' εμείς τρέχαμε να βρούμε ίσκιο.

3) Τοποθετήθηκαν στο προαύλιο του Σχολείου (Πολιτιστικό Κέντρο) του χωριού τέσσερα φωτιστικά. Απομένουν να τοποθετηθούν ακόμη τα φωτιστικά στο δρόμο προς Κατσούν.

4) Τελείωσε η αλλαγή των σωλήνων του υδραγωγείου από τη Δέση ως τη δεξαμενή συγκεντρώσεως, που είχε προγραμματίσει ο Δήμος Πλατάνου.

5) Τοποθετήθηκαν οι υδρομετρητές στην κάθε παροχή νερού, όμως δεν τοποθετήθηκαν πάρα πολλές στα πηγαδάκια, υπάρχει ένα ερώτημα γιατί;

Επίσης δεν έγινε το ανάλογο πρόγραμμα από το Δήμο, δηλαδή η κατανομή πόσο νερό δικαιούται η κάθε οικογένεια να καταναλώνει, δεν έγινε η μέτρηση της κατανάλωσης κάθε παροχής ούτε τον Ιούλιο ούτε τον Αύγουστο, με αποτέλεσμα να έχουμε και φέτος κατάχρηση νερού από μερικούς, και πολλές φορές να υπάρχει έλλειψη νερού.

Υπάρχει πρόβλημα στην πηγή του «Αρκουδορέματος» όπου τον περασμένο χειμώνα έγιναν καταστροφές από τον πάγο στο δίκτυο αυτό, και μέχρι αρχές Ιουλίου δεν τροφοδοτείτο το χωριό από την πηγή αυτή. Με δαπάνη το καλοκαίρι του Συλλόγου έγινε προσωρινή σύνδεση και έτσι βελτιώθηκε η μεγάλη έλλειψη νερού που υπήρχε μέχρι αρχές Ιουλίου.

Ο Δήμος Πλατάνου ενημέρωσε τη Νομαρχία, ήρθε κλιμάκιο από τεχνικούς της Νομαρχίας, και ως ελπίσουμε ότι σύντομα θα αποκατασταθούν

οι ζημιές του Αρκουδορέματος.

Εκτός τούτων πολλά Δημοτικά διαμερίσματα δεν τοποθέτησαν υδρομετρητές βάσει της Αποφάσεως του Δήμου, και δικαιολογημένα οι Νεχωρίτες διαμαρτύρονται.

6) Μηχανήματα της Νομαρχίας (Μπουλντόζα και Γκρέιντερ) βελτίωσαν τον αμαξιτό δρόμο από ψηλό Σταυρό μέχρι το χωριό. Εγινε μια πολύ καλή δουλειά.

7) Ανοίχτηκε στοιχειωδώς και το κομμάτι από Ζηρέλια μέχρι τη στέψη του Φράγματος, περνώντας πάνω από τον Αϊ Νικόλα. Όμως το υπόλοιπο κομμάτι από Ζηρέλια μέχρι Λιμουστά καθυστερεί να πέσει η ασφαλτός. Τι περιμένουν οι αρμόδιοι να έρθει ο χειμώνας, να πάρει το χαλίκι η βροχή, να γίνει ο δρόμος ρέμα, για να αρχίσουν και πάλι απ' την αρχή.

Ηδη το κομμάτι από στέψη φράγματος μέχρι τα Ζηρέλια, κάτω από τον Άγιο Νικόλα είναι σε κακά χαλινά, ως επίσης και τα ρέματα Βαμβακιάς και Καλαμίτης, και απειλεί το ΚΤΕΛ Ναυπάκτου, να διακόψει τη συγκοινωνία, έστω και αυτή που έχουμε μια φορά την εβδομάδα. Α, ναι! δουλεύουν στην κατολίωση της Αράκωβας. Με τους ρυθμούς όμως της εργασίας πιστεύουμε να τελειώσουν μέχρι το 2004.

Ας είν' καλά η υπομονή μας!

8) Την Τρίτη 8 Αυγούστου το απόγευμα μετά την παράκληση ο Σύλλογός μας έκαμε τρισάγιο στο Τάφο του αιμνίστου Ιατρού Β. Κολατσώνη, όπου τοποθέτησε φωτογραφία του. Το τρισάγιο έγινε για τα 52 χρόνια από το θάνατό του (8 Αυγούστου 1948), που συνέβη στο Αγγίριο, από πνευμονική νόσο που έπασχε από χρόνια και λυπούμεθα που μερικοί βελιτώνουν τη μνήμη του, είναι ντροπή, ίσως γιατί δεν γνωρίζουν, ή δεν θέλουν να γνωρίζουν τη μεγάλη προσφορά του στο χωριό και στους χωριανούς.

Στο τέλος της παράκλησης, και πριν το τρισάγιο μίλησε ο Πρόεδρος του Συλλόγου, Κ. Μάντης που είπε τα εξής:

Αγαπητοί συγχωριανοί, Σαν σήμερα 8 Αυγούστου 1948 πέθανε στο Αγγίριο ο αιμνίστος γιατρός Βασίλειος Κολατσώνης.

Ο αιμνίστος σαν άνθρωπος και γιατρός, σαν Πρόεδρος της Κοινότητας που έκαμε πολλά χρόνια πρόσφερε πολλές υπηρεσίες στο χωριό και στους χωριανούς μας. Τότε λέγανε «Ο Καλός Σαμαρείτης» σ' όλα τα χωριά, και στο δικό μας. Ο Σύλλογός μας θεώρησε καθήκον να υπενθυμίσει το γεγονός του θανάτου του, και συγχρόνως τιμώντας τη μνήμη του να κάνει τρισάγιο στον Τάφο του για τα 52 χρόνια από το θάνατό του.

Παρακαλώ όλους που είμαστε εδώ να παραστούμε στο τρισάγιο, γιατί πρέπει να θυμόμαστε και να τιμάμε όσους πρόσφεραν στο χωριό και στους χωριανούς.

Εμείς που τον ζήσαμε και τον γνωρίσαμε και δεχτήκαμε

τις υπηρεσίες του, και ακούγαμε τους μεγαλύτερους για την προσφορά του, πρέπει να γνωστοποιούμε στους νεώτερους αυτά τα θετικά στοιχεία αιμνίστων συγχωριανών μας. Υστερα όλο το εκκλησίασμα παρέστη στο τρισάγιο που έγινε στον Τάφο του.

9) Στις 26 Ιουλίου «της Αγίας Παρασκευής» έγινε θεία λειτουργία στο εκκλησάκι της στο Παλινέχωρο. Το εκκλησάκι γέμισε από Νεχωρίτες και Αραχωβίτες.

Πάντως ο δρόμος φέτος από Ασπρόβρυση μέχρι το εκκλησάκι ήταν πολύ καλός και άνετα προσελάσιμος, διότι είχε πέσει κόκκινο χαλίκι σ' όλο το κομμάτι. Στο ίδιο εκκλησάκι της Αγίας Παρασκευής, στις 21 Αυγούστου πραγματοποιήθηκε και φέτος δεύτερη θεία λειτουργία, και το αντάμωμα συγχωριανών μας.

Στη λειτουργία, που έγινε στο κομψό νεόκτιστο εκκλησάκι, λειτούργησε ο φίλος του χωριού μας π. Γεώργιος Χρυσανογιώργος από το Καρπενήσι.

Ήταν στα κέφια του, όπως πάντα άλλωστε ο Παπαγιώργης, με αποτέλεσμα μια κατανυκτική και ανεπανάληπτη λειτουργία.

Τον συγχαιρούμε και τον ευχαριστούμε.

Τον ευχαριστούμε ακόμη και για τα καλά του λόγια, που είπε για το χωριό και τους χωριανούς μας.

Μετά τη θεία λειτουργία προσεφέρθηκαν γλυκίσματα, αναψυκτικά, ποτά και ακολουθήσε γεύμα στο οποίο παρακάθησαν, όλοι όσοι βρέθηκαν στην Αγ. Παρασκευή.

Το γεύμα ήταν πλουσιότατο. Τα ψητά ήταν εκλεκτά, οι πίτες νοστιμότερες, το τυράκι διαλεκτό, και το κρασί μοςχάτο.

Το γεύμα προσέφερε, όπως πάντα, ο Θωμάς Μαζιάς, τον οποίο ευχαριστούμε.

Ευχαριστούμε ακόμη και τις οικοκυρές που έφτιαξαν τις πίτες και όλους όσους κοπίασαν για να πραγματοποιηθεί το ωραίο και πλούσιο γεύμα.

10) Στις 23 Αυγούστου ημέρα του πανηγυριού μας μετά το τέλος της θείας λειτουργίας άρχισε στην πλατεία το γλέντι. Το πρωί όπως κάθε χρόνο καθίσαμε φάγαμε και έγινε το πρώτο γλέντι.

Το βράδυ πρώτη μέρα του πανηγυριού μας, ο χορός παραχωρήθηκε στους ξενοκωμήτες και φίλους του χωριού μας. Πριν αρχίσει ο χορός ο Πρόεδρος του Συλλόγου καιρέτησε όλους τους πανηγυριώτες ως εξής:

Αγαπητοί συγχωριανοί, μέλη του Συλλόγου μας και αγαπητοί φίλοι.

Πρώτα έχετε τις ευχές του Προέδρου του Τοπικού Συμβουλίου, Αθ. Φούρλα που απουσιάζει, και των μελών αυτού.

Εκ μέρους δε του Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου μας εκφράζω ευχαριστίες για την παρουσία σας, και σας εύχομαι χρόνια πολλά και καλή διασκέδαση.

Η προστάτιδα Παναγία του χωριού, μας αξίωσε και φέτος να συναντηθούμε, να εκκλησιασθούμε στον Ιερό Ναό της,

(Συνέχεια στη σελίδα 8)

ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ Ι. ΝΑΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Το έργο επενδύσεως του ιερού Ναού του χωριού μας με πέτρα προχωρεί με ικανοποιητικό ρυθμό.

Τελείωσε η μπροστινή πλευρά, το υπόστεγο, τα τρία τόξα του υποστέγου, το μισό του ιερού, και η μισή πλευρά προς το Νεκροταφείο.

Ο παπα-Νίκος στο τέλος της εκδήλωσης 21 Αυγούστου που έγινε για τους αιμνίστους ΠαΧρήστο και δάσκαλο Παπανικολάου ενημέρωσε όλο τον κόσμο.

Η ενημέρωση είχε ως εξής:

Αγαπητοί συγχωριανοί, ζητώ την αγάπη σας για λίγες λέξεις, για να ενημερώσω για ένα σοβαρό έργο που δεν αναφέρθηκε καθόλου και το αφήσαμε τελευταίο. Είμαι υποχρεωμένος όμως να αναφέρω ορισμένα πράγματα και να ενημερώσω όλους, με την ευκαιρία που βρισκόμαστε απόψε εδώ όλοι μαζί.

Πιστεύω ότι το είδατε όλοι το έργο του Ιερού Ναού μας.

Η εκκλησία ανακαινίζεται εξωτερικά, γίνεται ένα έργο τεράστιο και η δαπάνη είναι μεγάλη. Οι προσφορές όλων μας είναι απαραίτητες. Μέχρι στιγμής προσωπικά δεν έχω ενοχλήσει κανέναν Νεχωρίτη. Ενημέρωσα και ενημερώνω όσους μπορώ, και μέσω της εφημερίδας του Νεχωρίτη, ότι γίνεται καινούργια όλη η Εκκλησία.

Όπως σας είπα η δαπάνη είναι μεγάλη, οι μέχρι σήμερα προσφορές από τους εν Ελλάδι Νεχωρίτες ανέρχονται περίπου στο ποσό των 650.000 δρχ., και από τους εν Αμερική στο ποσό των 15.000 δολλαρίων, η διαφορά είναι τεράστια. Το έργο όμως δεν σταματά. Με τις μέχρι σήμερα προσφορές είδατε πόσο έχει γίνει και πόσο υπολείπεται να γίνει ακόμη.

Η δαπάνη σε εργατικά ανέρχεται στο ποσό των 8.000.000 δρχ. Μέχρι στιγμής οι εργάτες έχουν πάρει 2.000.000.

Η δαπάνη σε υλικά θα φθάσει στα 3.000.000 δρχ., και έχουν δοθεί 200.000 δρχ. Η πέτρα αυτή έρχεται από τα Γιάννενα.

Πιστεύω ότι η Παναγία μας θα βοηθήσει όλους να προσφέρουν, για το έργο που γίνεται στο χωριό μας. Το έχουμε ανάγκη, να το καμαρώνουμε. Είναι έργο όλων των Νεοχωριτών.

Ειλικρινά πιστεύω ότι οι προσφορές θα είναι αυτές που πρέπει να είναι για να τελειώσει το έργο. Προσωπικά δεν θα ενοχλήσω κανέναν. Πιστεύω στην ειλικρινή προσπάθεια κάθε Νεχωρίτη να βοηθήσει, και δεν θέλει κανείς να κάνει μισό.

Πιστεύω και ελπίζω η Παναγία να βοηθήσει να τελειώσει το έργο.

Εάν θέλουν κάποιοι περισσότερες πληροφορίες είμαι στη διάθεσή σας πάντοτε να σας ενημερώσω.

Πιστεύω, ότι όταν τελειώσει, όλοι θα καμαρώνουμε. Ευχαριστώ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Όπως ανακοινώσαμε και στα δύο προηγούμενα φύλλα του ΝΕΧΩΡΙΤΗ, το έργο στον Ιερό Ναό μας συνεχίζεται. Πιο πάνω αναφέρουμε πόσο έχουν προχωρήσει οι εργασίες του. Θα δείτε και τη φωτογραφία στο φύλλο αυτό του ΝΕΧΩΡΙΤΗ, το έργο που έχει γίνει μέχρι τώρα. Όπως ανέφερε και ο παπαΝίκος η δαπάνη είναι μεγάλη και πρέπει όλοι να βοηθήσουμε, ένα φαρούλι ο ένας, δύο ο άλλος κλπ. να βοηθήσουμε να τελειώσει το έργο. Αξίζει κάθε προσφορά μικρή ή μεγάλη δεν έχει σημασία.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας, αποφάσισε να συγκροτήσει μία 3μελή επιτροπή, αποτελούμενη από τον Πρόεδρο του Συλλόγου Κ. Μάντη και μέλος του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου, τον Παύλο Βλάχο μέλος του Εκκλησ. Συμβουλίου και τον Ιωάννη Δ. Μάλλιο μέλος του Συλλόγου μας που θα δέχονται προσφορές για το έργο του Ιερού Ναού.

Όσοι θέλουν να προσφέρουν τόσον από την Αθήνα, όσο και από άλλα μέρη της Ελλάδος μπορούν να έρχονται σε επαφή με τα μέλη της επιτροπής:

Κων/νο Μάντη τηλ. 7237.557

Παύλο Βλάχο τηλ. 6749.608 και

Ιωάννη Μάλλιο τηλ. 3821.760 και 9736.321. Περιμένουμε την προσφορά σας.

Η Επιτροπή

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΠΛΑΤΑΝΟΥ

1) Ο Δήμος Πλατάνου διοργάνωσε στις 9 Αυγούστου στο χώρο του ελικοδρομίου του Φράγματος Ευήνου, βραδιά «Δημοτικού Τραγουδιού».

Τραγούδησαν οι γνωστοί καλλιτέχνες κ.κ. Μπέλος, Κιτσάκης, Σιάτρας και η κ. Μίχα.

Την εκδήλωση, που είχε καταπληκτική επιτυχία, παρακολούθησαν πολλοί Δημότες απ' όλη τα Δημοτικά Διαμερίσματα του Δήμου.

Η συμμετοχή των συγχωριανών μας ήταν μεγάλη. Παραβρέθηκαν και παρακολούθησαν την εκδήλωση πάνω από εξήντα Νεχωρίτες. Το κέφι ήταν αμείωτο και το γλέντι κράτησε μέχρι τις πρωινές ώρες.

Συχαρητήρια στο Δήμαρχο και το Δημοτικό Συμβούλιο.

2) Στις 11 Αυγούστου, στην Αράχωβα πραγματοποιήσε ο Δήμος βραδιά Θεάτρου Σκιών (Καραγκιόζη). Έπαιξε ο καραγκιοζοπαίκτης Θωμάς Χαΐβα-

τζής.

Η δεύτερη παράσταση του ως άνω θεάτρου πραγματοποιήθηκε στις 12 Αυγούστου στην πλατεία Πλατάνου.

3) Στις 10 Αυγούστου στην Αράχωβα και στο προαύσιο του Δημοτικού Σχολείου έγινε από τον Δήμαρχο λογοδοσία πεπραγμένων για τον πρώτο χρόνο λειτουργίας του Δήμου.

Παραβρέθηκε και ο πρόεδρος του Συλλόγου μας Κ. Μάντης, ο οποίος τοποθετήθηκε πάνω σε διάφορα θέματα, που αφορούν στο χωριό μας, αλλιά και σε θέματα γενικότερα που αντιμετωπίζουν όλα τα χωριά.

Είπε ακόμη, πως είναι αναγκαίο να τοποθετηθούν πυροσβεστικοί κρουνοί σε σημεία προσπελάσιμα από πυροσβεστικά οχήματα και κοντά σε χώρους απόρριψης σκουπιδιών, για την πρόληψη πυρκαγιών.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑΚΗ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟ ΤΟΝ ΕΥΠΑΤΡΙΔΗ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗ

Το Κέντρο Λόγου και Τέχνης «ΔΙΕΞΟΔΟΣ» του Μεσολογγίου, διοργάνωσε στην αίθυσά του στο Μεσολόγγι, στις 27.05.2000, τιμητική εκδήλωση για τον ευπατρίδη Μεσολογγίτη Κωστάκη Πετρόπουλο, με την ευκαιρία συμπλήρωσης 30 χρόνων από το θάνατό του.

Κεντρικός ομιλητής ήταν ο γνωστός λογοτέχνης και εκδότης του Περιοδικού «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ», κ. Μιχάλης Σταφυλάς, ο οποίος παρουσίασε με τη γλαφυρότητα που τον διακρίνει τη δράση του τιμώμενου στον Πολιτικό, Λογοτεχνικό και Κοινωνικό Τομέα.

Τον ομιλητή παρουσίασε ο Πρόεδρος του ανωτέρου Κέντρου κ. Ν. Κορδόσης.

Σταχνολογώντας την αναλυτική ομιλία του κ. ΣΤΑΦΥΛΑ, σημειώνονται επιγραμματικά

τα ακόλουθα για τον Κωστάκη Πετρόπουλο:

- Σπούδασε νομικά και σε ηλικία 23 ετών άνοιξε Δικηγορικό Γραφείο στο Μεσολόγγι. Γνώριζε 2 ξένες γλώσσες Γαλλική και Γερμανική, σπάνια για τα καιρά εκείνα.

- Είχε από μαθητής εκφραστικές ικανότητες, οι οποίες καλλιεργήθηκαν χάρις στην πλούσια βιβλιοθήκη, που υπήρχε στο πατρικό του σπίτι. Ένα σπίτι κλασσικό αστικό, μέσα στο οποίο έπνεε άνεμος δημιουργίας.

- Τα βιβλία του ήταν εμπνευσμένα από ιστορικά γεγονότα, θαύμαζε το Γιάννη Βλαχογιάννη για τις ιστορικές του έρευνες και τον επισκέφτηκε για πρώτη φορά το 1993, όταν ο μεγάλος εκείνος ερευνητής είχε κυκλοφορήσει τα «Ενθυμήματα» του Κασομούλη.

- Το 1939 ορίστηκε προξενικός πράκτορας της Γαλλίας στο Μεσολόγγι και τιμήθηκε από τους Γάλλους με το Χρυσό Μετάλλιο της Εθνικής Γαλλικής αξίας.

- Συμπορεύτηκε και πολιτεύθηκε με τον Γ. Καφαντάρη, τον Τσουδερό και αργότερα με τον Πλαστήρα.

- Ξαν Δικηγόρος μετά την απελευθέρωση βράθηκε δίπλα

σε καταδιωκόμενους και υπάρχουν μαρτυρίες ανθρώπων που ευεργετήθηκαν εκείνα τα πέτρινα χρόνια.

Με το Νεχώρι ο Πετρόπουλος συνδέεται, λόγω του ότι η μία από τις ξαδελφές του η Ελένη (κυρία Νίτσα), ήταν σύζυγος του αείμνηστου Προέδρου του Αρείου Πάγου Αντωνίου Φλώρου και του ότι σαν Πολιτικός του Κεντρώου Δημοκρατικού χώρου είχε σχέσεις με ορισμένους Νεχωρίτες ψηφοφόρους.

Η αίθουσα του Κέντρου «ΔΙΕΞΟΔΟΣ» ήταν γεμάτη από Μεσολογγίτες και φίλους, οι οποίοι τίμησαν με την παρουσία τους τη μνήμη μιάς διακεκριμένης Μεσολογγίτικης Προσωπικότητας, ακραιφνούς Δημοκρατικής και Έντιμης.

Στην εκδήλωση αυτή παρέστη η Δημοτική αρχή Μεσολογγίου με το Δήμαρχο κ. Κ. ΡΕΠΑΣΟ, ο πρώην Υπουργός κ. ΑΝΑΣΤ. ΠΕΠΟΝΗΣ, ο τ. Βουλευτής κ. Ν. ΚΩΣΤΑΚΗΣ, ο επιτ. Αντ/λέας Α.Π. και πρώην Υπουργός κ. ΑΛΕΞ. ΦΛΩΡΟΣ, η σύμβουλος του Υπουργείου Εξωτερικών κ. ΑΡΓΥΡΩ ΠΑΠΑΖΩΗ, ο τ. Δήμαρχος Μεσολογγίου κ. ΔΗΜ. ΠΑΛΚΟΓΙΑΝΝΗΣ και πλήθος Μεσολογγιτών.

N.M.

Η ομιλία του παπα-Νίκου κατά την επίσκεψη στο χωριό μας του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ.κ. Ιεροθέου

Για μια ακόμα φορά οι ενορίτες μου και εγώ προσωπικά, νιώθουμε υπερήφανοι και χαρούμενοι γιατί σήμερα επισκέπτεται την ενορία μας ο πολυγραφότατος, ο πρᾶος, ο ειρηνικός, ο ενεργητικός, ο πολυμαθέστατος, ο λίαν αγαπητός και σεβαστός Μητροπολίτης μας και Ποιμενάρχης μας.

Δεν σας εμποδίσαν οι κακοτράχηλοι δρόμοι μας, οι μεγάλες και υπεύθυνες ασχολίες σας, τα δύσκολα και καθημερινά προβλήματα που παρουσιάζονται, και το άκουσμα πριν από λίγες μέρες ότι θα επισκεφθείτε την ενορία μας, το όμορφο χωριό μας, μας έκανε όλους χαρούμενους.

Οι καιροί είναι δύσκολοι, χαλεποί, όπως αναφέρει ο Απόστολ. των Εθνών Παύλος και οι σκοτεινές δυνάμεις άρχισαν να φαίνονται στον ορίζοντα και να θέλουν να απλωθούν στο χώρο της Ορθοδοξίας μας με δυστυχώς άγνωστα αποτελέσματα. Πρέπει όμως οι κύριοι αυτοί που προσπαθούν να

πληγώσουν την ορθοδοξία μας, να γνωρίζουν ότι τούτο το έθνος, τούτος ο υπέροχος λαός και ορθοδοξία έχει και πίστη έχει και άξιους ποιμενάρχες έχει και άξιους ιερείς έχει, και ποτέ δεν θα προδώσει την πίστη του και την ιστορία του, γιατί έχει ένα ένδοξο παρελθόν. Έχει σήμερα τους άξιους ποιμενάρχες του, και τούτο το αποδεικνύετε και σεις σήμερα Σεβασμιώτατε, που φυλάσσετε το ποιμνίο τους και κανένας λύκος δεν θα εισβάλλει στο ποιμνίο για να το κατασπαράξει. Οι ρίζες της πίστεως του λαού μας είναι βαθιά ριζωμένες και ποτισμένες με αίμα χιλιάδων μαρτύρων, αλλά και αγωνιστών και κανένας δεν θα καταφέρει έστω και να πληγώσει αυτές τις ρίζες.

Η Ελλάδα μας δεν έγινε μόνο γνωστή και δεν υπάρχει από

έναν Πλάτωνα και άλλους φιλοσόφους, αλλά υπάρχει και είναι γνωστή και από την Ορθοδοξία της, από τα εκατομμύρια των μαρτύρων της και των ηρώων της, και μ' αυτή τη σημαία της Ορθοδοξίας μας την αιματοβαμμένη θα προχωρήσουμε μπροστά και δεν θα πέσουμε σε καμιά μάχη, γιατί ο ιδρυτής και ηγέτης της Ορθοδοξίας μας ο Χριστός, θα μας οδηγήσει σε μεγάλη νίκη και θα είναι μιά μεγάλη νίκη της Ορθοδοξίας μας.

Μ' αυτά τα λίγα λόγια Σεβασμιώτατε δεχθείτε το ταπεινό ευχαριστώ εμού και των ενοριτών μου για την αγάπη σας και την επίσκεψή σας στο όμορφο χωριό μας. Επίσης ευχαριστώ και τον πατέρα Χρήστο καθώς επίσης και τον Άγιο Διάκονο που ήταν απόψε μαζί μας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ.

ΓΙΑ ΤΑ 50 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΝΕΧΩΡΙΤΩΝ

*Σύλλογος μία λέξη με σημασία
ξεστασιά -αγάπη- όλο αξία,
σύλλογος ανθρώπων η μιά γροθιά
μπρος την αδιαφορία η ξαστεριά.*

*Σύλλογος μία λέξη με σημασία
πράξη στο όνειρο - όλο ουσία,
τον πόνο να διώχνει πολύ μακριά
τα σημαντρα να χτυπάει πιο δυνατά.*

*Οι καρδιές των ανθρώπων ας ενωθούν
με γαλάζια χρώματα να κεντηθούν,
στο σύλλογο το δικό μας ας προχωρήσουν,
χαρά και αγάπη για να κερδίσουν.*

*Σε τούτο βοηθάει κι η Παναγιά
που αγέρωχη μας βλέπει απ' τα παλιά,
σαν πέπλο ελπίδας να μας τυλίγει
με ευλογία την αγάπη να μας χαρίζει.*

*Στα χρώματα ετούτα ευχή θα κάνω
στο Νεχώρι ο Σύλλογος να μην πεθάνει,
σημαία στον πλάτανο να κυματίζει
και καρδιά στον καθένα μας για να ελπίζει.*

ΚΙΚΗ ΝΤΟΥΖΟΥ - ΧΑΤΖΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Παιδιάτρος - στιχουργός - ενδυματολόγος

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

και στη συνέχεια κάτω από το γέρο Πλάτανο να διασκεδάσουμε και φέτος αδελφωμένοι, και να ευχηθούμε η Παναγία μας να μας αξιώσει και του χρόνου να ξανασυναντηθούμε. Θερμή παράκληση να βοηθήσετε και φέτος τη λαχειοφόρο αγορά μας που θα κυκλοφορήσει σε λίγο, για να έχει την δυνατότητα ο Σύλλογος να συνεχίσει το δημιουργικό του έργο.

Επίσης θα ήθελα να ενημερώσω όσους δεν ήταν στις εκδηλώσεις του Συλλόγου μας για τα 50 χρόνια του, και δεν ήταν και στα εγκαίνια του Λαογραφικού μας Μουσείου, που ο Σύλλογος δημιούργησε στη δεξιά αίθουσα του Δημοτικού Σχολείου, ήδη Πολιτιστικό Κέντρο του Συλλόγου.

Δημιουργήσαμε ένα αξιόλογο Μουσείο με αντικείμενα που χρησιμοποιούσαν οι χωριανοί μας στην προ του 1940 ζωή τους.

Το εν λόγω Μουσείο ηλιοτίστηκε από δωρεές - προσφορές συγχωριανών μας. Για κείνους που θέλουν να το επισκεφθούν θα είμαστε στη διάθεσή τους. ΚΑΛΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ

Τη δεύτερη μέρα 24/8 το βράδυ άρχισε ο χορός με τους φουστανελλοφόρους και τις βλαχοπούλες, συνεχίστηκε με το Γαϊτανάκι και το μαζωχτό, και στη συνέχεια ο χορός συνεχίστηκε μέχρι το πρωί της 28/8.

Οπερατέρ από το τηλεοπτικό κανάλι ΛΕΠΑΝΤΟ (LEPANDONDO) της Ναυπάκτου κατέγρα-

ψε με την κάμερα όλους τους χορούς, οι οποίοι προβλήθηκαν από το τηλεοπτικό κανάλι στις 26 και 27 Αυγούστου στη Ναύπακτο. Οποιοσ ενδιαφέρεται να προμηθευτεί κασέτα με τους χορούς να έλθει σε επαφή με τον Κ. Μάντη.

11) Στις 25 Αυγούστου το βράδυ πραγματοποιήθηκε και φέτος η εκδήλωση της «Φασολάδας», η οποία είχε μεγάλη επιτυχία (τα πιάτα σέρβιραν οι εθελοντές σερβιτόροι). Ο αρχιμάγειρας Γ. Καραγιάννης με τους βοηθούς του κατέβαλε κάθε προσπάθεια για να γίνει νόστιμη η φασολάδα.

Στη συνέχεια μετά το φαγητό οι μερακλήδες όλων των ηλικιών άρχισαν το τραγούδι, και το γλέντι κράτησε μέχρι τα μεσάνυχτα.

12) Στις 29 Αυγούστου εορτή του Αγ. Ιωάννου (αποκεφάλιση) πραγματοποιήθηκε θεία λειτουργία στο ομώνυμο παρεκκλήσιο του Αγίου Ιωάννου, και στις 8 Σεπτεμβρίου, εορτή γενεσίου της Υπεραγίας Θεοτόκου, πραγματοποιήθηκε θεία λειτουργία στο εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου στα Καλαθείκα. Και στις δύο λειτουργίες πήγε πολύ κόσμος.

13) Ο Ο.Τ.Ε. το καλοκαίρι αντικατέστησε όλες τις κολώνες του δικτύου του στο χωριό μας, και μάλιστα οι νέες τοποθετήθηκαν σε διαφορετικά σημεία απ' ότι ήταν πρώτα, αντικαταστάθηκαν δε και τα ενσύρματα δίκτυα, και έτσι πιστεύουμε θα έχουμε καλύτερη επικοινωνία.

Το Δ.Σ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ ΣΤΗ ΔΟΜΝΙΤΣΑ

Στη Δομνίτσα Ευρυτανίας λειτουργεί από αρχές Ιουνίου Φαρμακείο της Φαρμακοποιού Σπυριδούλας Βαμβάτσικου.

Νομίζουμε ότι είναι χρήσιμη και για το χωριό μας και τη γύρω περιοχή η λειτουργία αυτού του Φαρμακείου.

Όποιος χρειασθεί κάποιο φάρμακο μπορεί να τηλεφωνήσει στη Δομνίτσα, στα εξής τηλέφωνα 0237-92.222 και 0237-92.150.

ΑΝΤΙΠΑΡΟΧΗ

Ο ΚΩΝ/ΝΟΣ ΛΙΑΖΗΣ δίνει το σπίτι του στο χωριό με αντιπαροχή.

Πληροφορίες στον ίδιο και στα τηλέφωνα: 7660187 Αθήνα (Χρυσοστόμου Σμύρνης 22-26 Βύρωνα) 48914 ΝΕΧΩΡΙ - ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ 001-1610.8453206 ΑΜΕΡΙΚΗ.

ΚΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

στον πατέρα Ιωάννη.

Ήταν η ώρα αγαθή, όταν ο Θεός έστειλε τον απλό, τον πρώτο, το μελιχίο, τον πατρικό Λευίτη στο χωριό μας, για να μας αγιάζει, να μας ευλογεί και να μας υπηρετεί.

Ήρθε και μας περιέβαλε όλους με την πατρική του αγάπη. Κι εμείς του ανταποδώσαμε αγάπη και τον περιβάλαμε με σεβασμό και εκτίμηση.

Πολλούς, απ' όσους βρισκόμαστε εδώ σήμερα, μας οδήγησε βρέφη ακόμη στη μάντρα του Κυρίου. Άλ-

τιο που σου οφείλουμε, αγργήσαμε, όχι για να το ξεφλήσουμε, γιατί είναι από κείνα τα γραμμάτια, που δεν ξεφλούνται με τίποτα, όσα χρόνια κι αν περάσουν, αλλά γιατί αργήσαμε να σου πούμε ότι το θυμόμαστε και πως δε θα το ξεχάσουμε ποτέ.

Σεβαστέ μας Παπαγιάννη, Έχεις και θα έχεις την αγάπη μας, το σεβασμό μας και την ευγνωμοσύνη μας.

Σε ευχαριστούμε.

Ακολουθώ ο Πρόεδρος του

Τη Δευτέρα 21 Αυγούστου 2000, στην ίδια αίθουσα εκδηλώσεων του Συλλόγου στις 7 μ.μ. πραγματοποιήθηκε η δεύτερη εκδήλωση - μνημόσυνο, στην οποία ο Πρόεδρος του Συλλόγου προλογώντας είπε τα εξής:

Αιδεσιμώτατε, κ. Δήμαρχε, κ. Πρόεδρε του αδελφού Συλλόγου Αμερικής, αγαπητοί συγχωριανοί, μέλη του Συλλόγου και φίλοι μας.

Συνεχίζοντας τις εκδηλώσεις ο Σύλλογός μας για τα 50 χρόνια του, την αποψινή βραδιά την έχει αφιερώσει στους αειμνήστους συγχωριανούς μας: 1) Αρχιμανδρίτην Χρήστον Παπαχρήστο - Μέρμηγκα και 2) Δάσκαλο Χρήστο Παπανικολάου για τη ζωή τους, τη δράση και το έργο τους.

Για τον πρώτο μίλησε ο Παύλος Βλάχος. Η ομιλία του έχει ως εξής:

ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ ΜΕΡΜΗΓΚΑΣ

Ευχαριστώ το Δ.Σ. του Συλλόγου που μου ανέθεσε να κάνω τη σημερινή εισήγηση. Με χαρά και ευχαρίστηση, αλλά και δέος επιχείρω αυτή την παρουσίαση. Η δυσκολία μου και ο προβληματισμός μου είναι πως θα αντιμετωπίσω το θέμα, πως θα αναφερθώ για τον Παπαχρήστο Μέρμηγκα και μάλιστα μπροστά σε Νεχωρίτες. Τι να πρωτοπείς και τι να αφήσεις, για μια προσωπικότητα που εδίδεσε στην κοινωνία του χωριού, αλλά και ευρύτερα για περισσότερα από 30 χρόνια. Σήμερα μάλιστα μακριά από τη συγκίνηση, που εύλογα δημιουργεί ο θάνατος τέτοιων ανθρώπων, 20 χρόνια μετά πιο ψύχραιμα, πιο νηφάλια μπορούμε να μιλήσουμε και να αποδώσουμε την πραγματικότητα. Σήμερα υπάρχει κι' ένας άλλος λόγος σημαντικός που ανατρέχουμε στις προσωπικότητες αυτές. Είναι η ελλείψή τους, το κενό που άφησαν και που γίνεται αισθητό στο διάβα του χρόνου.

Ο Παπαχρήστος γεννήθηκε στο Νεχώρι Ναυπακτίας το 1898. Γονείς του ήταν οι Παντελής Μέρμηγκας και Ζωή Μέρμηγκα το γένος Αθανασίου Φτερούγα. Ήταν το μεγαλύτερο τέκνο της οικογένειας η οποία αποτελείτο και από άλλα τέσσερα αδέρφια το Βασίλειο, Αθανάσιο, Παναγιώτα (Βλάχου) και Μαγδαληνή (Τσέλιου). Φοίτησε στο Δημοτικό Σχολείο του Νεχωρίου και στη συνέχεια φοίτησε στο σχολείο της Κλεπιάς.

Ο ζήλος του για την εκκλησία και με την προτροπή του Ιερέως Παπαλέξη Κοτίνη τον έφερε στη Μονή Προυσού. Εδώ τελείωσε το Σχολαρχείο και παράλληλα πρόσφερε τις υπηρεσίες του στο Μοναστήρι ως Ιεροπαίδι. Εκεί πήρε την απόφαση να υπηρετήσει την εκκλησία ως ιερωμένος. Η προηγούμενη συνεχής επαφή του με τους ιερείς του χωριού Παπαγιώργη και Παπαλέξη, του ενέπνευσαν τα πρώτα βήματα

για τη διακονία της Εκκλησίας. Κι' έτσι αργότερα στην κλήση του για την Εκκλησία ήρθε η κλήση του Θεού. Τελειώνοντας το σχολαρχείο ήρθε στο χωριό όπου βοηθούσε στην τέχνη του πατέρα του, που ήταν ράφτης, αλλά χωρίς ποτέ να απομακρύνεται από την Εκκλησία.

Ως κληρωτός κατετάγη και υπηρέτησε στη χωροφυλακή στην Άρτα και αλλού. Μετά την απόλυσή του το 1923 εγγράφεται και φοιτά στην Ιερατική Σχολή Άρτας. Στη συνέχεια στην Ιερατική Σχολή Κορίνθου. Έχει συμμαθητή το Χ. Παπανικολάου κατόπιν δάσκαλο στο χωριό. Το 1927 νυμφεύεται την Όλγα Δημ. Φούρλα και απέκτησαν δύο παιδιά τον Παντελή και τη Ζωή.

ενορίτες του. Οι ηγέτες σε μικρές ή μεγάλες κοινωνίες δεν πρέπει να έχουν μόνο ικανότητες και προσόντα. Δεν πρέπει να έχουν σχέδια και οράματα. Πρέπει πρωτίστως να είναι παράδειγμα ιδιαίτερα στις μικρές και κλειστές κοινωνίες όπως αυτή του χωριού. Ανά πάσα στιγμή στρέφονται τα βλέμματα επάνω στον ηγέτη και αυτός θα εμπνεύσει ή θα απογοητεύσει. Ο Παπαχρήστος κέρδισε την εκτίμηση και εμπιστοσύνη των ενοριτών του με την απλότητα, αλλά και με την συνέπεια. Είναι αρχή ό,τι κηρύττεις, ό,τι διατυπώνεις με λόγια πρέπει να έχει συνέπεια με τα έργα και με την καθημερινή ζωή σου. Κι' αυτό έκανε ο Παπαχρήστος γι' αυτό και ήταν ο ηγέτης.

Το πάθος για την Εκκλησία και η κοινωνική του δράση δεν ανακόπη-

Η απονομή τιμητικής πλακέτας στον παπα-Γιάννη Σαλτό στην αίθουσα εκδηλώσεων. Νεχώριο 20.8.2000.

λων ευλόγησε την καινούργια οικογένεια που δημιουργούσαν. Κι άλλους, όσοι λείπουν από κοντά μας, τους προέπεμψε με τις ευχές του και τις ευλογίες της Εκκλησίας σε «τόπο χλοερό και αναπαύσεως».

Μ' άλλα λόγια έζησε τις χαρές μας και τις λύπες μας, που έγιναν και δικές του λύπες και χαρές.

Κι εμείς ζήσαμε τις δικές του χαρές και αγωνίες.

Είδαμε με χαρά να μεγαλώνει σ' αριθμό η θαυμάσια και ζηλευτή του οικογένεια και να προκόβει σε ηλικία.

Χαρήκαμε για την πρόοδο των παιδιών του, όσο και για τα δικά μας τα παιδιά.

Έγινε ένας από μας και ένα με μας.

Σεβαστέ Παπαγιάννη, Σ' ευχαριστούμε για όλα όσα έκαμες για μας.

Σε παρακαλούμε, συγχώρεσέ μας αν σε πικράναμε ποτέ.

Σε παρακαλούμε ακόμη, μην ξεχνάς στις προσευχές σου και τα «ιεροπαίδια» σου.

Κι εμείς θα παρακαλούμε το Θεό, να σου χαρίζει υγεία, μακρότητα ημερών, για να καμαρώνεις μαζί με την πρεσβυτέρα σου τα παιδιά σας και τα παιδιά των παιδιών σας «ως νεόφυτα ελαιών κύκλω της τραπέζης σου».

Συγχώρεσέ μας, που το γραμμά-

Συλλόγου και άλλα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου απένειμαν τιμητικά διπλώματα στους διατελέσαντες Προέδρους του Συλλόγου κ.κ. Δημήτριο Ντούζο, Αθανάσιο Βλάχο, Φώτη Μέμμο, Κώστα Μάντη, Παύλο Βλάχο, Παντελή Μέρμηγκα, Ιωάννη Δ. Μάλλιο, Σπύρο Πλάκα, Γεώργιο Φλώρο, και Βασίλη Μέρμηγκα.

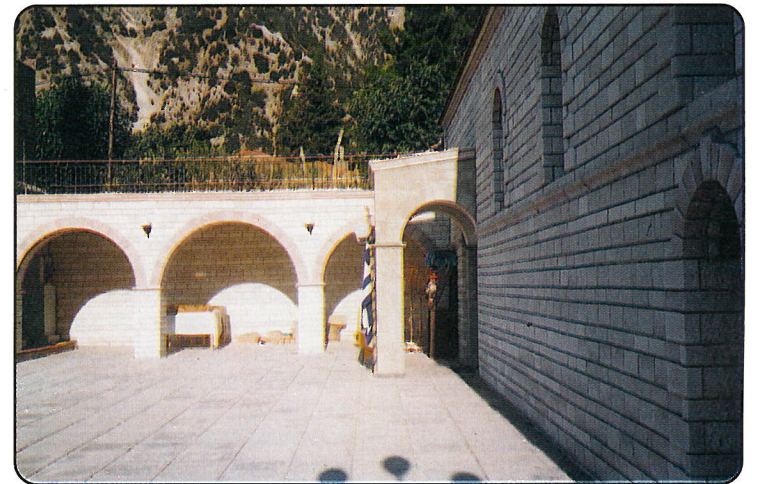
Κατόπιν άνοιξαν οι πύλες του Λαογραφικού Μουσείου, που για τη δημιουργία του τόσο εργάστηκε ο δραστήριος Πρόεδρος του Συλλόγου Κων. Μάντης, και οι χωριανοί περιήλθαν και εθαύμασαν τα εκθέματα.

Όλοι έμειναν ενθουσιασμένοι για τον πλούτο των εκθεμάτων και απέδωσαν δίκαιο έπαινο στο Διοικητικό Συμβούλιο, και ιδιαίτερα στον Πρόεδρό του.

Την εκδήλωση παρακολούθησαν οι αιδεσιμώτατοι πατέρες: Ιωάννης Σαλτός, και Νικόλαος Μασγάλας, οι Δήμαρχοι: Πλατάνου κ. Λεων. Κωλέττας και Χάλκειας κ. Λειβαδίτης Παναγιώτης, στους οποίους ο Πρόεδρος πρόσφερε αναμνηστικές πλακέτες, και πλήθος συγχωριανών μας.

Μετά το πέρας της εκδήλωσης στην πλατεία του χωριού ακολούθησε δεξίωση και γλέντι.

Το Δ.Σ.

Αποψη του Ι. Ναού μας με το νέο έργο που γίνεται τώρα.

Και ήρθε η μεγάλη στιγμή να πραγματοποιήσει το όνειρό του. Η κλήση του προς την ιεροσύνη τον οδηγεί στη χειροτονία ως διάκονος. Την 30ην Νοεμβρίου το 1929 χειροτονήθηκε Διάκονος στο Ναό Αγίων Θεοδώρων στην Αθήνα από το Μητροπολίτη Αμβρόσιο και το Δεκέμβριο του ίδιου έτους χειροτονήθηκε Ιερέας στο Ναό Αγίου Γεωργίου της Ριζαρείου Σχολής, από τον ίδιο Μητροπολίτη. Διαδέχεται πλήρης ζήλου και ενθουσιασμό τον Παπαλέξη Κοτίνη στη θέση του εφημέριου. Έχοντας από την Ιερατική Σχολή Κορίνθου το πτυχίο του διδασκάλου διορίστηκε δάσκαλος στην Αράχωβα το 1931 και μετετέθη στο Νεχώρι το 1932. Επειδή αφοσιώθηκε στην Εκκλησία άφησε τη θέση του Δασκάλου.

Και εδώ αρχίζει μια μεγάλη περιόδος δράσης Εκκλησιαστική και κοινωνική με άμεση επίδραση στην κοινωνία του χωριού που τότε αριθμούσε πολλαπλασίους από σήμερα κατοίκους.

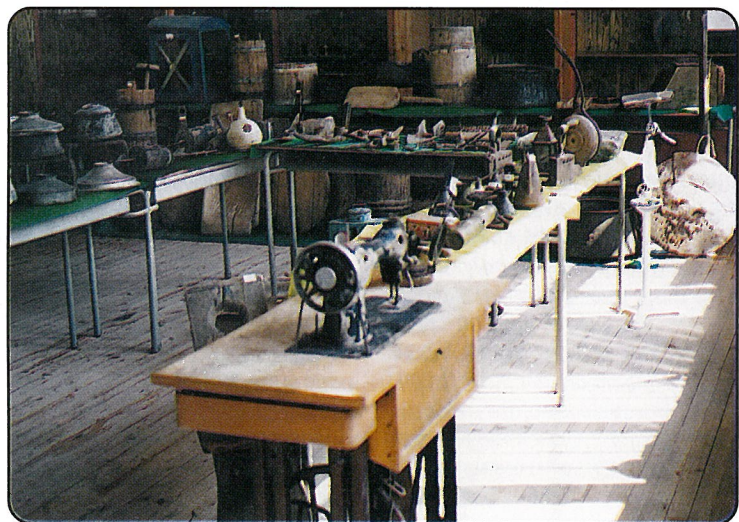
Σπίτι του γίνεται η Εκκλησία του χωριού και μόνιμο μέλημά του οι

κε, δεν επηρεάστηκε από τον αδόκητο, άδικο και πρόωγο θάνατο της πρεσβυτέρας το 1931 μόλις έφερε στον κόσμο το δεύτερο παιδί τους. Αντίθετα θα έλεγα γιγάντωσε τη δύναμή του. Κι εδώ να μνημονεύσουμε μια πραγματική αρχόντισσα τη μητέρα του τη Ζωή Μέρμηγκα που στάθηκε γιαγιά και μητέρα για τα δύο ανήλικα παιδιά του, αλλά και πρώτος σύμβουλος και βοηθός του Παπαχρήστου.

Μπροστά του ανοίγονται τομείς για δράση και στόχοι. Έργο ποιμαντικό και κατηχητικό και πέραν αυτού έργο κοινωνικό. Η εκκλησία δεν μπορεί ν' αποκοπεί από την κοινωνία και τις ανάγκες της όπως και ο άνθρωπος σαν μονάδα είναι οντότητα ψυχοσωματική κι έτσι τα αντιμετωπίζει ο Παπαχρήστος. Δεν μπορεί να υπάρξει καλός ενορίτης, όταν τον βαραίνουν τεράστια καθημερινά προβλήματα, ούτε ενορία ευτυχισμένη με πολλά κοινωνικά προβλήματα. Κι όταν μιλάμε για κοινωνικά προβλήματα της εποχής του 1930, δεν εννοούμε τα σημερινά. Τότε ήταν πιο μεγάλα πιο πιεστικά, αφού αφορούσαν την επιβίωση πολλές φορές και τη στοιχειώδη διαβίωση.

Όταν οι Νεχωρίτες κινδύνευαν κάθε φορά που έπρεπε να περάσουν το Φίδαρη, αφού δεν υπήρχε γεφύρι, όταν όλο το χωριό είχε δύο πηγές για νερό, τον Κατσούνη και τις Συκές, όταν το Σχολείο με τους πολυπληθείς μαθητές του στεγαζόταν από σπίτι σε σπίτι ακατάλληλο, όταν οι δρόμοι ήταν στα κάκα τους χάλια και βέβαια δεν μιλάμε για αυτοκινητόδρομο. Ο πνευματικός ηγέτης δεν μένει απαθής μπρος σ' αυτή την κατάσταση και μαζί με άλλους κοινωνικούς παράγοντες μπαίνουν μπροστά για τα μεγάλα έργα. Και τα έργα έγιναν.

(Συνέχεια στη σελίδα 10)

Αποψη του Λαογραφικού Μουσείου σε αίθουσα του Σχολείου στο χωριό μας. 20.8.2000.

50 ΧΡΟΝΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 9)

Η ζωή του αφιερώθηκε στην Εκκλησία, αλλά Εκκλησία ζωσα, μαχητική, κοντά στον άνθρωπο με τις ανάγκες του τις καθημερινές, τις απλές τις δύσκολες πνευματικές και σωματικές. Ο Παπαχρήστος πίστευε στην ανθρώπινη αξία. Όλοι οι άνθρωποι είναι καλοί ή θα μπορούσαν να είναι ή να γίνουν καλοί και γι' αυτό αγωνιζόταν.

Το 1935 ο Μητροπολίτης εκτιμώντας τη δράση και την αφοσίωση του Παπαχρήστου τον έκανε Αρχιμανδρίτη που ελάχιστοι έγγαμοι Κληρικοί έχουν γίνει.

Εκτός όμως από το πάθος στην ενάσκηση των ποιμαντικών του καθηκόντων είχε και δύο σημαντικά χαρίσματα, που του έδιναν μεγάλο πλεονέκτημα στο έργο του και πρόσφεραν εκτός από την πραγματική βοήθεια και αισθητική απόλαυση στο ποιμνίο του κατά τις ιεροτελεστίες. Ήταν καλλιφώνος και καθώς ήταν και γνώστης της Βυζαντινής μουσικής δημιουργούσε κατανυκτική ατμόσφαιρα στις ακολουθίες της Εκκλησίας. Σε πολλούς νέους δίδαξε τη βυζαντινή μουσική και έτσι υπήρξε στο χωριό ένα παράδοση βυζαντινής μουσικής και ενδιαφέρον, που διατηρείται μέχρι σήμερα με το γιού του Παντελή και τον ανεψιό του Παντελάκη..

Το δεύτερο ήταν το χάρισμα του λόγου. Γλώσσα στρωτή, κατανοητή απ' όλους. Ο Παπαχρήστος μελετούσε πολύ και αξιοποιούσε τις γνώσεις στο κήρυγμά του. Με μοναδική ευχέρεια συνδύαζε τις θεολογικές απόψεις με τις απλές εφαρμογές στη ζωή την καθημερινή με μία ευχάριστη απήχηση στην ακοή. Κρεμόσουν από το στόμα του. Τον έχω παρακολουθήσει σε κηρύγματα όχι μόνο στη μικρή δική μας κοινωνία, αλλά σε μεγάλες (Αργίριο - Ναύπακτο και αλλού) και μου έκανε εντύπωση η ευμενής υποδοχή από το Εκκλησίασμα.

Για πολλά χρόνια ήταν ο περιόδεύων ιεροκήρυκας της Μητρόπολης και χιλιάδες αυτοί που άκουσαν από το στόμα του λόγια ελπίδας, γιατί το κήρυγμά του ήταν αγάπης, ελπίδας, αδελφότητας.

Δεν αναλωνόταν σε αναμασήματα από τα ιερά κείμενα ή από όποιες προσπάθειες ερμηνείας τους. Προσπαθούσε τις Χριστιανικές αλήθειες να τις κάνει προσιτές με άλλα λόγια με παραδείγματα από την καθημερινή μας ζωή. Ο Χριστιανός δεν είναι μόνο για την Κυριακή ή όταν είναι στον ιερό Ναό. Η θρησκεία είναι τρόπος ζωής, συμπεριφοράς, κάθε ώρα κάθε μέρα σ' όλες τις δραστηριότητες της ζωής. Αυτά τα κηρύγματα τους άγγιζαν όλους μορφωμένους και αγράμματους γιατί απευθύνονταν στην ψυχή του καθενός, αρκεί αυτός που τα έλεγε να ήξερε να μιλήσει στην ψυχή των ακροατών του και ο Παπαχρήστος και ήξερε και μπορούσε.

Το ίδιο αποτελεσματικός ήταν και όταν νουθετούσε κατ' ιδίαν. Δεν επεκαλείτο τις τιμωρίες του Θεού ή της Εκκλησίας, αλλά ξεκινούσε από τα προβλήματα του καθενός, τα κατανοούσε του έδινε συμβουλές, δεν τον επέκρινε για τις αμαρτίες του, όλοι αμαρτάνουν, αλλά προσπαθούσε να του δείξει ότι υπάρχει κι' άλλος δρόμος ο δρόμος του Θεού. Κανένας δεν είναι αναμάρτητος, αλλά ο καθένας έχει ανοιχτό το δρόμο της μετάνοιας και της επανόρθωσης. Δεν εμφανιζόταν ως ο τιμωρός, αλλά ως συμπάσχων άνθρωπος, ως φιλέσπλαγχνος, ως βοηθός. Νουθετού-

σε δεν καταδίκασε.

Εκεί που εξαντλούσε όλη του τη συγκατάβαση ήταν η εξομολόγηση. Εγνώριζε την ανθρώπινη φύση εγνώριζε ότι ο άνθρωπος είναι επιρρεπής προς την αμαρτία και εύκολα μπορεί να παρεκκλίνει. Δεν επιτιμούσε συχνά, αλλά νουθετούσε, δεν τιμωρούσε εύκολα, αλλά βοηθούσε στην ανόρθωση δεν ήταν ο άτεγκτος, αλλά ο αρωγός της αδυναμίας. Γι' αυτόν η μετάνοια και η επιστροφή στο σωστό δρόμο είχε την υπέρτατη αξία και αυτό επιδίωκε και ήταν το μέλημά του.

Διαρκής ήταν η μέριμνά του για τους έχοντες ανάγκη, για το σκοπό αυτό ίδρυσε το φιλόπτιχο ταμείο απ' το οποίο βοηθούσε οικονομικά. Πόροι του οι εισφορές των ενοριτών, αλλά και οι δωρεές ιδιαίτερα των εν Αμερική, οι οποίοι συνέδραμαν το έργο του αυτό. Εντόπιζε ο ίδιος την ανάγκη και τις ανάγκες και έσπευδε να βοηθήσει με χρήματα, τρόφιμα, φάρμακα και για ότι άλλο υπήρχε ανάγκη. Και να τονίσω ακόμα μια φορά για τους νεότερους, που δεν έζησαν τις ημέρες εκείνες, ότι οι ανάγκες τότε ήταν μεγάλες και διαρκείς. Καμιά σχέση με τη σημερινή πραγματικότητα. Ολόκληρο το χωριό μπορούσε να το στύψεις για να βρεθεί ένα χιλιάρικο.

Η δεκαετία 1940-1950 η μαύρη δεκαετία για τη χώρα μας ήταν δραματική και για το χωριό μας. Πείνα, ανέχεια, αρρώστιες, άνθρωποι στα όρια της ύπαρξης να αγωνίζονται να επιβιώσουν αυτοί και τα παιδιά τους. Παράλληλα μίσση και πάθη πολιτικά, έριδες διαφωνίες και εμφύλιος σπαραγμός. Σ' αυτή τη ζοφερή και μαύρη εικόνα ο Παπαχρήστος έδινε τη μάχη με όλους να επιβιώσουν οι κάτοικοι και να μείνει το χωριό όσο γίνεται μακριά από τον αλληλοσπαραγμό. Στάθηκε μαζί με άλλους, όρθιος κι έτσι το χωριό μας δεν είχε απώλειες.

Η μεγάλη του φροντίδα ήταν η κατάσταση του Ι. Ναού και τα εξωκλήσια. Έκανε έργα εξωραϊσμού. Ανακαίνιση, προσθήκες αντικαταστάσεις. Όλα με δωρεές χωριανών της Αμερικής, αλλά και των ντόπιων Νεχωριτών. Για τα έργα μιλούσε πάντα με πάθος, με υπέρμετρο ενδιαφέρον, με όραμα και καθώς ο ίδιος έμπαινε στο σχεδιασμό και την εκτέλεση είχε άμεση και διαρκή ανάμιξη και με τους τεχνίτες και με μαστόρους βρισκόταν σε συζητήσεις ατέλειωτες και μερικές φορές σε διαφωνία. Εκτός από την καλαισθησία τον ενδιέφερε το πρακτικό αποτέλεσμα και η πρακτική εφαρμογή, όπως με το υπόστεγο που τόσο έχει εξυπηρετήσει.

Φιλοπρόοδος, χαϊρόταν τις προόδους και τις ανακαλύψεις της επιστήμης, γιατί ήταν για καλό του ανθρώπου ή έτσι έπρεπε να είναι. Ιδιαίτερη αδυναμία θα λέγαμε είχε με την Ιατρική επιστήμη. Νομίζω ότι αυτό εξηγείται από δύο λόγους. Ο κυριότερος ότι η ιατρική ασχολείται με τον πάσχοντα άνθρωπο που ζητάει βοήθεια και θεραπεία απ' αυτή. Κι' εδώ υπάρχει ένας παραλληλισμός με τη θεραπεία της ψυχής που ήταν δικό του έργο. Ο άλλος λόγος είναι ότι το χωριό μας είχε την ευτυχία για 28 περίπου χρόνια να έχει δικό του γιατρό Νεχωρίτη αλτρούιστη και φιλόανθρωπο τον αείμνηστο Β. Κολατσώνη. Ο Παπαχρήστος παρακολουθούσε το έργο του γιατρού και των αρρώστων του και πολλές φορές βοηθούσε ο ίδιος από τη σκοπιά του τους ασθενείς. Θεωρούσε την Ιατρική ως την κατ' εξοχή ανθρωπι-

στική επιστήμη, που μπορούσε να βοηθήσει όχι μόνο το πάσχον σώμα, αλλά και την ψυχή. Θυμάμαι από φοιτητής ακόμα και ύστερα ως γιατρός είχαμε ατέλειωτες συζητήσεις για θέματα ιατρικά γενικά και όσα ενδιέφεραν και τον ίδιο. Ήξερε πάρα πολλά φάρμακα και ο ίδιος είχε αρκετά δοκιμάσει για διάφορα ενοχλήματα που τον βασάνιζαν.

Εξέδωσε τρία μικρά βιβλία, που τα μοίρασε δωρεάν κυρίως σε μαθητές Λυκείου. Το Ιστορικό της δημιουργίας (Κοσμογονίας) του Σύμπαντος, Η Πρόνοια του Θεού και η Αθεία ή θεωρία του Αιώνος.

Ένα μικρό απόσπασμα από το βιβλίο «Η Πρόνοια του Θεού».

Τούτο το βλέπουμε στην ανθρώπινη φυσική ενέργεια, που φτάνει ο άνθρωπος ο,τιδήποτε αντικείμενον άψυχο ή έμψυχο το οποίο κατέχει, δεν το εγκαταλείπει παρά το συντηρεί και το επιβλέπει μέχρι σημείου ώστε να το πονάει και να το θεωρεί ως σάρκα εκ της σαρκός του, πόσο περισσότερο ο τέλειος και άγιος Θεός είναι δυνατόν να εγκαταλείψει τη δημιουργία Του και κυρίως τον άνθρωπον για τον οποίον πολύ επόνεσε και ηγάπησε. Και την αγάπη του Θεού τη βλέπουμε μέσα εις το κάλλος και την ωραιότητα την οποίαν παρουσιάζει η δημιουργία αυτή, μέσα στην τάξιν και την αρμονία που υπάρχει στη γή».

Κείμενο περιεκτικό, πειστικό, και λογοτεχνικό.

Πως ήταν ο Παπαχρήστος, ο Ιερωμένος, σαν άνθρωπος; Για τους γονείς του με σεβασμό, στοργικός πατέρας δύο άξιων παιδιών, καλός παππούς, θαυμάσιος συγγενής. Στις συναναστροφές του ήταν απλός, καταδεκτικός, συμμετείχε στις χαρές, βεβαίως και στις λύπες της ζωής. Παρακολουθούσε όλες τις εξελίξεις εσωτερικού και εξωτερικού, τον ενδιέφεραν όλα τα θέματα, παρακολουθούσε την πολιτική ζωή του τόπου, αλλά ποτέ δεν αναμηννύονταν σ' αυτήν, συχνά με την απλή δικαιολογία: Οι παπάδες δεν κάνουν πολιτική. Ευπροσήγορος και ευγενής είχε έντονη την αίσθηση του χιούμορ.

Ο Παπαχρήστος απεβίωσε 2 Ιουλίου 1980.

Με αδρές πινελιές προσπάθησα, στο λίγο χρόνο που είχα, να δώσω μια αχνή εικόνα του υπέροχου ανθρώπου, του αφοσιωμένου κληρικού, του κοινωνικού εργάτη, του καλού Νεχωρίτη, αυτού που για χάρη του χωριού και της κοινωνίας του δεν αποδέχτηκε μεγαλύτερες τιμές και εξουσίες (Ενορία σε μεγάλη πόλη, Ηγούμενος σε Μοναστήρι). Ο Παπαχρήστος εργάστηκε, πρόσφερε στην Ενορία, στο χωριό και τους κατοίκους του, στην Εκκλησία και γενικά στον άνθρωπο. Εδέσποσε στο χωριό μας για πάνω από 30 χρόνια, άφησε βαθιά τα ίχνη του στο πέρασμά του. Οι Νεχωρίτες, οι ντόπιοι και οι ξενιτεμένοι είχαμε τη μεγάλη τύχη να έχουμε ποιμένα τον Παπαχρήστο και θα μπορούσαμε να αναφωνήσουμε με υπερηφάνεια: Τοιούτος έπρεπε ημίν Αρχιερεύς!

Κατόπιν, πήρε το λόγο ο δεύτερος ομιλητής Παντελής Μέρμηγκας που είπε τα εξής για τον Χρήστο Παπανικολάου:

Αιδεσιμώτατε, Κύριοι Πρόεδροι των Συλλόγων, Αγαπητοί Συγχωριανοί,

«Μνήμη» δικαίως «μετ' εγκωμίων...» τελούμε σήμερα για δύο σπουδαία τέκνα του χωριού μας, που με τη ζωή και τη δράση τους

σημάδεψαν βαθιά και για χρόνια πολλά την πορεία του.

Πρόκειται για τους αείμνηστους: Αρχιμανδρίτη Παπαχρήστο Μέρμηγκα, που με τόσο γλαφυρό τρόπο περιέγραψε τη ζωή και τη δράση του ο εκλεκτός ομιλητής, που μόλις κατέβηκε από το βήμα, και τον αξέχαστο δάσκαλο Χρήστο Παπανικολάου.

Μου ανατέθηκε από τη Γενική Συνέλευση του Συλλόγου μας να παρουσιάσω το έργο του αείμνηστου Χρήστου Παπανικολάου στη σημερινή εκδήλωση.

Πριν όμως ασχοληθούμε με τη ζωή, τη δράση και την προσφορά του, θα ήθελα να υπογραμμίσω, πως οι τιμώμενοι σήμερα συγχωριανοί μας δεν έχουν την ανάγκη του δικού μας μνημοσύνου και της δικής μας εκδήλωσης τιμής.

Έχουν στήσει μνημείο ακατάλυτο μέσα στις καρδιές μας και δίκαια, γιατί ευεργετηθήκαμε μεγάλως απ' αυτούς.

Εμείς έχουμε την ανάγκη τέτοιων εκδηλώσεων, απ' ενός μεν να διατρανώνουμε την ευγνωμοσύνη μας σ' αυτούς και απ' ετέρου να παραδειγματιζόμαστε απ' τη ζωή και τη δράση τους.

Τότε μόνο και μόνο τότε αποκτούν νόημα τέτοιες εκδηλώσεις, όταν μαζί με την έκφραση της ευγνωμοσύνης μας, παίρνουμε την απόφαση να τους μιμηθούμε κατά το μέτρο του δυνατού.

Έχοντας κατά νου αυτές τις σκέψεις, θα προσπαθήσω να ανταποκριθώ στην εντολή της Γενικής Συνέλευσης.

Είναι δύσκολο, αν όχι ακατόρθωτο, να περιγράψει κανένας τη ζωή, τη δράση και την προσφορά του δασκαλού μέσα στα στενά πλαίσια μια ομιλίας, να χωρέσει μέσα στο ρείθρο της το χείμαρρο της δράσης του.

Και επειδή γνωρίζω πως κρίνετε με επιείκεια «τους από καθηκοντος τοιμηρούς», θα προσπαθήσω να σκιαγραφήσω την προσωπικότητα, την προσφορά και τη ζωή του.

Στις 24 Δεκεμβρίου κλείνουν 16 ολόκληρα χρόνια, αφού του έφυγε για πάντα από κοντά μας ο δάσκαλος, ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ μας, Χρήστος Παπανικολάου.

Πότε αλήθεια πέρασαν;

Κι όσο ο καιρός περνά, τόσο και γίνεται ολοφάνερο το δυσαναπλήρωτο κενό, που άφησε ο θάνατός του, γιατί από τη δεκαετία του '30 μέχρι την ώρα του θανάτου του, ήταν πέρα από δάσκαλος και ο αναμφισβήτητος εκπολιτιστικός, κοινωνικός και κοινοτικός παράγοντας του χωριού μας.

Γιος του μητέρας Παπαευσθυμίου και της Αικατερίνης Φτερούγα, γνώρισε από μικρός τη φτώχεια και την ορφάνια. Γι' αυτό και συνέπαχε με το φτωχό, ένιωθε τον ορφνό, ζούσε την αγωνία του πολύτεκνου οικογενειάρχη.

Η άγια του μητέρα ανάθρεψε κι αυτόν και την κόρη της Μαρία, την μετέπειτα σύζυγό του Αποστόλου Γιάνναρη, με τα νάματα της χριστιανικής πίστης, κι όλες εκείνες τις αρετές, που κάνουν τον άνθρωπο Άνθρωπο με Άλφα κεφαλαίο.

Γι' αυτό και είπανε, πολύ σοφά, πως πίσω από ένα μεγάλο άντρα ζήτησε μια σωστή μητέρα. Κι η «Παπαδιά», έτσι την ήξερε όλο το χωριό, υπήρξε μια αληθινή μητέρα. Ας είναι τα λόγια τούτα μνημόσυνο στη μνήμη της κι ένδειξη ευγνωμοσύνης, γιατί μας χάρισε το Δάσκαλο.

Κι ας είναι μνημόσυνο σ' όλες τις Νεχωρίτισσες μητέρες, π' ανάθρε-

ψαν παιδιά, που πάλεψαν για το χωριό απ' όποιο μετερίζι κι αν τους έλαχε.

Στο σημείο αυτό, που αναφερόμαστε στην επίδραση της γυναίκας πάνω στο χαρακτήρα και τη συμπεριφορά του άντρα, θα ήταν μεγάλη παράλειψη αν δεν αναφερόμασταν και στη σύζυγό του τη Βασιλική, τη δασκάλα, όπως με σεβασμό κι αγάπη την αποκαλούμε, που στάθηκε δίπλα του αντάξια σύντροφος και βοηθός του.

Το σπίτι της, το σπίτι τους, ήταν πάντα ανοιχτό σε όλους. Η φιλοξενία έσθησε το βασιλείό της στο φτωχικό τους. Ξένος, διαβάτης, γνωστός ή άγνωστος εύρισκε σ' αυτό γλυκό ψωμί, ζεστό φαί και στρώμα για να κοιμηθεί. Μα πάνω απ' όλα τη θαλπωρή και την αγάπη.

Την ίδια ακριβώς συμπεριφορά έδειξε κι η κόρη τους Χρυσούλα Ιωάννου. Δεν ήταν να κάνει και αλλιώς, αφού έζησε και μεγάλωσε σε τέτοιο περιβάλλον. Ευχόμαστε και τα παιδιά της, να συνεχίσουν κι αυτά την παράδοση του παππού τους.

Καλός στα γράμματα ο μικρός Χρήστος τέλειωσε το μικρό σχολείο του χωριού. Κι ανοιγόταν το δίλημμα μπροστά στη μάνα: Και τώρα τι;

Τον αφήνεις να τσοπανεύει στο χωριό τις γίδες ή τον στέλνεις για περισσότερη μόρφωση;

Βλέποντας την επιμέλεια του γιου της και νιώθοντας βαριά να την πιέζει η οικογενειακή παράδοση, αποφασίζει το δεύτερο.

Τον στέλνει στο Ελληνικό Σχολείο του Πλατάνου. Γνώριζε τις δυσκολίες, που την καρτερούσαν, είχε συνείδηση της φτώχειας της, μα είπε θα παλέψει για να τον σπουδάσει.

Και πάλεψε: Πάλεψε σκληρά και τίμια. Πήγε εργάτισσα, έγιν' αγωγιάτισσα, έσκαψε, φορτώθηκε, δαλείστηκε. Πούλησε ό,τι είχε και δεν είχε με αξία. Ως και τη ραπτομηχανή της κόρης της.

Πάλεψε με χίλιες δυο στερήσεις, με μύριες αγωνίες για να τα βγάλει πέρα.

Και νίκησε! Κι ο Χρήστος τέλειωσε το Ελληνικό.

Εκείνη ακριβώς την εποχή, Επίσκοπος στην Κόρινθο ήταν ο συμπατριώτης μας Δαμασκηνός, ο κατοπινός Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Αντιβασιλέας.

Ο Δαμασκηνός ήταν φίλος του αείμνηστου πατέρα του, του Παπανικόλα και, όταν έμαθε την πρόοδο του ορφανού γιου του φίλου του, τον πήρε στην Κόρινθο και τον έβαλε στην Ιερατική Σχολή και έγινε προστάτης του και κηδεμόνας του.

Το ήθος, η επιμέλεια και η πρόοδος, αλλά και το πηγαίο χιούμορ, η εξυπνάδα και ο αυθορμητισμός του, έκαναν το Δεσπότη να ξεπεράσει τη διαφορά της ηλικίας, της θέσης του, του βαθμού του και να σκύψει πατρικά επάνω του και να συμπεριφέρεται σαν ίσος προς ίσο, να αστείεύεται μαζί του και να δέχεται τα πειράγματά του, που κάποτε ήτανε και υπερβολικά.

Κάποτε, μας διηγότανε ο δάσκαλος, θαυμάζοντας κι εκείνος το μεγαλείο και την ανεκτικότητα του Δαμασκηνού, είχανε τον εξής διάλογο:

— Σεβασμιώτατε, σου πήρε τα ράσα ο αέρας. (Φυσούσε αέρας κι αρμένιζαν τα ράσα του παπά).

— Μάλλον θα σου πήρε ο αέρας, Χρήστο, τα μυαλά... Κι άλλη φορά;

— Γιατί, Σεβασμιώτατε, τα μανίκια από τα ράσα των παπάδων και μάλιστα των Δεσποτάδων, είναι τό-

ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

σο φαρδιά;

– Για να τα στενεύουμε, όταν τριβονται, για να μην πετάμε ολόκληρο το ράσο, του απάντησε ο πονηρός ο Δορβιτσιώτης.

– Τότε, Σεβασιμώτατε, θα έπρεπε και τα καλυμαύχια σας να είναι ψηλά σαν τα... φουγάρα, για να τα κόβετε από κάτω, όταν τριβονται, να μην τα πετάτε και αυτά...

Όταν τελείωσε την Ιερατική Σχολή και τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις, διορίστηκε δάσκαλος στη Μακεδονία.

Η απλότητα και το αληθινό του χαρακτήρα του, η εργατικότητα και η αφοσίωση στο έργο του, έκαναν τους ανθρώπους, που είχε γύρω του κάθε φορά να τον αγαπήσουν και να τον εκτιμήσουν.

Αργότερα μετατέθηκε στο χωριό κι εδώ δίδαξε κι εργάστηκε μέχρι που πήρε σύνταξη, εκτός από κάποια μικροδιαστήματα, την εποχή της επιστράτευσης στα 1939 και τον καιρό της ανταρτοπληξίας.

Ήταν από εκείνους τους δασκάλους, που 'μειναν στο χωριό τους και δίδαξαν τα παιδιά των συγχωριανών τους και μοιράστηκαν μ' αυτούς όλες τις πίκρες, μα και τις λιγοστές χαρές, όλα τα βάσανα, μα και τις ελάχιστες ευτυχισμένες ώρες.

Κι ήταν δική του η επιλογή να μείνει στο χωριό, γιατί είχε όλα τα προσόντα να κατεβεί στη Ναύπακτο, στ' Αγγίνιο, στην Αθήνα ή σ' όποια άλλη πόλη της Ελλάδας ήθελε.

Σα δάσκαλος έδωσε όλο το Είναι του στην υπόθεση της Εκπαίδευσης. Μετάγγισε στους μαθητές του όχι μονάχα γνώσεις, αλλά και ήθος με το παράδειγμά του. Ανάλωσε τον εαυτό του σα λαμπάδα για να σκορπίσει γύρω φως.

Δεν ήτανε απ' τους δασκάλους, που διαθέτουνε το χρόνο τους μονάχα στην υπόθεση της Εκπαίδευσης, αλλά την ίδια τη ζωή του.

Ο ζήλος, η μεθοδικότητα, η παιδαγωγική και η διδακτική κατάρτισή του ήταν τα εφόδιά του για ν' αντιμετωπίσει τις δυσκολίες της δουλειάς του.

Μα πάνω απ' όλα η αγάπη στο παιδί, η πίστη και η αφοσίωση στο λειτούργημά του, ήταν τα βάθρα, που στήριξε το παιδαγωγικό του έργο.

Αν μάθαμε γράμματα εμείς οι μεγαλύτεροι σε κείνους τους δίσεκτους καιρούς, τ' οφείλουμε αποκλειστικά σ' αυτόν και στο μικρό σχολείο του χωριού μας, όσα σχολεία κι αν τελειώσαμε κατόπιν, γιατί πάνω στη διδασκαλία του δασκάλου μας εδράσαμε τον ακρογωνιαίο λίθο της περαιτέρω γνώσης και προόδου μας.

Γι' αυτό και οι μαθητές του διέπρεψαν σε όλα τα πεδία της γνώσης και της κοινωνίας.

Είχε την ευτυχία να καμαρώσει πολλούς από τους μαθητές του να διακρίνονται σαν επιστήμονες, στρατιωτικοί και αστυνομικοί, σαν υπάλληλοι, σαν επιχειρηματίες. Μα όλοι οι μαθητές του, όλοι, χωρίς εξαίρεση, διακρίθηκαν σαν τέλειοι οικογενειάρχες. Ξεχώρισαν για το ήθος τους, για την αγάπη προς τη μικρή και τη μεγάλη πατρίδα, γιατί δε δίδαξε πατριωτισμό με λόγια, αλλά με το παράδειγμά του.

Πολέμησε το 1940, όπως όλοι οι Έλληνες, στην Αλβανία με απάραμλλο ηρωισμό κι ήταν από τους τελευταίους, που γύρισε στο χωριό μετά την κατάρρευση του μετώπου.

Έλαβε μέρος ενεργό στην Εθνική Αντίσταση ενάντια στον κατακτητή κατά την κατοχή. Προστάτεψε το

χωριό και τους χωριανούς μας μαζί με άλλους (Κολατσώνη, Παπαρήστο, Φλώρο), αλλά και με κείνους που βρέθηκαν στην άλλη όχθη, από τα μίσση και τα πάθη της εποχής κι έτσι, σαν πέρασαν οι δύσκολοι καιροί, ήμασταν όλοι υπερήφανοι, γιατί βγήκαμε αλώβητοι και μονιασμένοι απ' το καμίνι του αδελφοκτόνου σπαραγμού, που είχε πάρει διαστάσεις θεομηνίας ανεξέλεγκτης.

Μετά τον επαναπατρισμό των χωριανών μας από τις πόλεις, που καταφύγαμε ώσπου να περάσει η θύελλα, άρχισε ο αγώνας της ανασυγκρότησης.

Το ανήσυχο και δημιουργικό του πνεύμα δεν ήταν δυνατό να περιοριστεί στους τέσσερις τοίχους του σχολείου, όταν τριγύρω ενιωθε ότι η παρουσία του ήταν απαραίτητη. Φτερούγιζε μαχητικό πέρα και πάνω απ' αυτό και πρωτοστάτησε σε κάθε έργο κοινωφελές και εκπολιτιστικό και πρόσφερε στην προσπάθεια αυτή κάθε ικμάδα της ψυχής του, όλη τη δύναμή του, μέχρι και τη σωματική του ακεραιότητα.

Μα κείνο, που έγινε όνειρο ζωής και φέρνει τη σφραγίδα των προσπαθειών και των αγώνων του, είναι ο δρόμος, ο δρόμος ο αμαξιτός Δομνίστα - Νεχώρι αρχικά κι ύστερα Νεχώρι-Άγιος Δημήτριος, Νεχώρι-Αράχωβα κατόπιν.

Πόσοι αγώνες κι αγωνίες, πόσες λύπες και απογοητεύσεις, πόσα τρεχάματα και κούραση.

Έδινε κουράγιο στους συχωριανούς μας με το παράδειγμά του να συνεχίσουν τον αγώνα κι αντλούσε δύναμη απ' την αδιάσπαστη θέληση των κυρτωμένων γερόντων, των σκελετωμένων γεροντισσών, που με υπομονή κι επιμονή, με νύχια και με δόντια προσπαθούσαν να ξεριζώσουν τα έλατα, να θρυμματίσουνε τους βράχους, να στρώσουνε το δρόμο, για να περάσει τ' αυτοκίνητο, για να πετάξουν από πάνω τους το βρόχο της τριχιάς και το καταραμένο φάρτωμα.

Και ήρθε η δικαίωση των κόπων του και των αγώνων των συχωριανών μας, όταν το Μάη του '52 ήρθε στο χωριό το πρώτο αυτοκίνητο.

Και βέβαια η υπόθεση του δρόμου δεν ήταν έργο ενός ανθρώπου μόνο. Βοήθησαν κι εργάστηκαν όλοι οι χωριανοί καθείς απ' τη σκοπιά του. Άλλοι με τις ενέργειές τους σε αρμόδιους, οι ντόπιοι με την προσωπική τους εργασία, με τα δολλάρια τους οι ξενιτεμένοι. Μα εκείνος ήταν η ψυχή και η καρδιά του έργου. Εκείνος οι προσπάθειες το έφεραν σε πέρας. Κι όταν μιλάμε για προσπάθειες στον τόπο τούτο την εποχή εκείνη, μιλάμε για αγώνα εξουθενωτικό, μιλάμε για συνεχή τρεχάματα, ταλαιπωρίες φανεράς, για έξοδα, που δεν τα χρέωσε ποτέ και σε κανένα.

Πήγαινε στη Ναύπακτο, τρέξε στο Μεσολόγγι να ζητήσεις, να απαιτήσεις, να συγκρουστείς με τη γραφειοκρατία. Ανέβα στην Αθήνα να κινητοποιήσεις τους συγχωριανούς και τους πολιτικούς μας, για να επέμβουν σε αρμόδιους. Κι αποκει στο Καρπενήσι κι ύστερα στη Λαμία για να μισθώσεις μηχανήματα. Κι όταν οι προσπαθείς και οι ενέργειες αυτές σκάλωναν σε κάποια γραφειοκρατικά γρανάζια, αίτιτε και πάλι απ' την αρχή. Νέες ταλαιπωρίες και τρεχάματα, καινούργια έξοδα και πίκρες.

Και όταν έφτασε ο δρόμος στο χωριό δεν είπε: «Τελειώσαμε εδώ».

Δούλεψε για την προώθησή του προς Άγιο Δημήτριο, εργάστηκε για να γεφυρώσει το Φίδαρη, πάλεψε

για την επέκτασή του προς Αράχωβα.

Κι είχε τη δύναμη και την πειθώ να ξεσηκώνει για το σκοπό αυτό, όχι μονάχα τους συγχωριανούς του, αλλά και τους κατοίκους των γειτονικών χωριών.

Κι ήταν τόσο χρηστή η διαχείριση των κρατικών πιστώσεων και των χρημάτων, που του εμπιστεύτηκαν οι χωριανοί μας της Αμερικής, ώστε και κάποια γειτονική Κοινότητα του εμπιστεύτηκε τη διαχείριση των κονδυλίων, που προορίζονταν για την οδοποιία του χωριού τους.

Και δεν είναι μονάχα ο δρόμος, που φέρνει τη σφραγίδα των προσπαθειών του. Η ανακαίνισή του Διδακτηρίου, της Εκκλησίας, του Υδραγωγείου, τα έργα άρδευσης, η αναδάσωση και κάθε έργο εκπολιτιστικό ξεκίνησε, προωθήθηκε και τελείωσε με τη δική του την προσπάθεια και συμβολή.

Ποιος απ' τους καλύτερους δε θυμάται τις ομιλίες του, που διοργάνωνε με τον αείμνηστο τον Παπαρήστο, που αποσκοπούσαν στην ενημέρωση των συγχωριανών μας σε θέματα γεωργικά, κτηνοτροφικά, υγείας και παιδείας;

Και ποιος ξεχνάει τον πρότυπο δενδρόκηπο, που δημιούργησε στο σχολείο, που δυο τρεις κακορίζικες μηλιές στέκουν ακόμα μάρτυρες αψεудείς, για να θυμίζουν τη δράση του και στον τομέα τούτο;

Και μέσα σ' όλες αυτές τις ασχολίες του, τις σχολικές και τις εξωσχολικές, σε όλες τις προσπάθειες για να καλυτερέψει την ποιότητα ζωής των συγχωριανών μας, έβρισκε το χρόνο να αρθρογραφεί στις τοπικές εφημερίδες του καιρού για τα προβλήματα του χωριού και της περιοχής μας γενικότερα και πρότεινε λύσεις εφικτές για την αντιμετώπισή τους.

Κι ακόμη μας άφησε δυο συγγραφικά πονήματα: «Η Ναυπακτία στο δύσκολο και ανηφορικό δρόμο του Έθνους κατά τα έτη 1940-1950», που περιέχει την ιστορία της Ναυπακτίας την εποχή της κατοχής και του αδελφοκτόνου σπαραγμού, όπως την έζησε ο ίδιος και όπως τη βίωσαν οι συμπατριώτες του, και το «Ένας βράχος 'νείρεται», που καταγράφει την προφορική ιστορία του χωριού μας, τις παραδόσεις και τις δοξασίες του, όπως εφτάσαν μέχρι σ' αυτόν από τις διηγήσεις αιωνόβιων γερόντων του χωριού μας.

Μα πάνω απ' όλα ήταν ο βοηθός και ο προστάτης κάθε Νεχωρίτη, που είχε την ανάγκη του. Και ποιος δεν είχε ανάγκες εκείνο τον καιρό; Έγινε ο γιατρός, ο γεωπόνος, ο κτηνίατρος, ο γραμματέας της Κοινότητας. Έγινε τα πάντα για τους πάντες.

Εκείνος ο γλίσχος ο μισθός του, διασκορπίζονταν σε δανεικά κι αγύριστα καμιά φορά, για την ανακούφιση του φαμελίτη, του φτωχού, του ταξιδιώτη.

Ο πόνος, η φτώχεια, η αρρώστια των συγχωριανών του ήταν και δική του αγωνία. Βοηθούσε υλικά όσο μπορούσε, κι απεριόριστα ηθικά τον ορφανό, τη χήρα, το φτωχό το μαθητή, τον φοιτητή, το γέρον τον ανήμπορο, τον άπορο το φαμελίτη. Κι όλα αυτά με διακριτικότητα, γιατί δεν ήθελε να πληγώσει την περηφάνεια κανενός.

Το σπίτι του, το γραφείο του σχολείου, ακόμα και το καφενείο του χωριού, έγιναν Προξενικό Παράρτημα, για να ετοιμάζει τα χαρτιά, να δίνει οδηγίες στον υποψήφιο το μετανάστη.

Αγάπησε τους συγχωριανούς μας

και πρόσφερε σ' αυτούς τα πάντα, δίδως να τους ζητάει τίποτε. Κι αν καμιά φορά τον πικραίναμε με τη συμπεριφορά μας, τις πράξεις ή τις παραλείψεις μας, είχε να αντιπαραθέσει καλοσύνη και αγάπη.

Γι' αυτό και μεις διπλά τον αγαπήσαμε και νιώσαμε το δυσαναπλήρωτο κενό, που άφησε ο θάνατός του.

Ο λόγος του ήταν σεβαστός. Βαγγέλιο η συμβουλή του, γιατί κι η κρίση του ήταν δίκαιη.

Συμβίβαζε τα διεστώτα, γαλήνευε τρικυμισμένες καταστάσεις, προλάβαινε τη βία και το μίσος. «Το είπε ο δάσκαλος...» Κι ήταν νόμος και αξίωμα για όλους μας.

Και τώρα ύστερα από 16 χρόνια απουσίας, νιώθουμε το αναπλήρωτο κενό, που άφησε ο θάνατός του, νιώθουμε πόσο φτωχότεροι γενήκαμε με την απώλειά του.

Ποτέ μας δεν θα τον ξεχάσουμε! Θα ζει πάντα στη μνήμη μας και στην καρδιά μας. Θα τον θυμόμαστε με τρυφερότητα και νοσταλγία, όπως ήταν, αυτός που ήταν: ο εμπνευσμένος και αφοσιωμένος δάσκαλος, ο ακούραστος εκπολιτιστικός εργάτης, ο κοινωνικός αναμορφωτής, ο βοηθός και ο προστάτης των συγχωριανών του, ο ειρηνοπαίς, ο δίκαιος κριτής, ο δάσκαλος Χρήστος Παπανικολάου, Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΜΑΣ.

Μετά το τέλος των ομιλιών των Π. Βλάχου και Π. Μέρμηγκα, έγιναν τοποθετήσεις για τους αείμνηστους από τους εξής: 1) Από το δάσκαλο Αντώνιο Μασγάλα, ο οποίος είπε τα εξής:

Αγαπητοί

Είχαμε χθες και σήμερα μέρες μνήμης, Νεχωρίτικες μνήμες, ειλικρινά η σημερινή μέρα έχει συναισθηματική φόρτιση, και πως να μην είναι συναισθηματική, όταν αναφερόμαστε στο δάσκαλο Χρήστο Παπανικολάου.

Μαθητής και εγώ του αείμνηστου δασκάλου, προσπαθούσε εκεί στο μάθημα της Ανάγνωσης να μας βάλει στο νόημα πώς πρέπει να συμπεριφερόμαστε στους ανθρώπους, που προσφέρουν στο χωριό μας και γενικότερα όπου προσφέρουν. Ο Ι. Ζηνέλης μαθητής και αυτός είπε ότι τους φτιάχνουν αγάλατα και λοιπά.

Και αυτό ήθελε να μας δώσει να καταλάβουμε ότι έτσι συμβαίνει και με τους ανθρώπους, όταν φεύγουν από κοντά μας. Τότε βλέπουμε πόσο δυσαναπλήρωτο είναι το κενό που αφήνουν.

Είδα τους χωριανούς να παλεύουν ενάντια στην κρατική αδιαφορία, να στεριώνουν γιοφύρια, να προσπαθούν να αναχαιτίσουν την ορμή του Βαμβακιά, να περάσει ο γιατρός, νάρθει το Λεωφορείο, νάρθουν τρόφιμα, άλλοτε τον Καλαμίτη, και άλλες φορές να τρέχουν πάνω στον Κανελάκι και Κέδρο να ξεχιονίσουμε το δρόμο για να έρθουν οι συγχωριανοί μας από την Αθήνα, που τους περιμέναμε με χαρά τη Μ. Πέμπτη να προλάβουν να είναι στον Επιτάφιο της Μ. Παρασκευής, να τους έχουμε εδώ στα σπίτια μας.

Με ακούς Σωτήρη; με ακούς Κώστα Πλάκα; και όλοι αυτοί φύγανε, λείπουν σήμερα είναι απόντες, εμείς όμως οι ζώντες οι περιλειπόμενοι πρέπει να τους θυμούμαστε, γιατί έτυχε να ερχόμαστε και εμείς τώρα μουςαφιρέοι εδώ. Και αν και άλλοι τέτοιοι Νεχωρίτες δεν ενδιαφερθούν για το χωριό, δεν θα βρούμε να πιούμε μια κούπα νερό όπως μου έλεγε ο μακαρίτης ο δά-

σκαλος, που συμβολικά χωρίσαμε οι δυο μας το 1984, εγώ για τη Ναύπακτο και εκείνος λίγο αργότερα από τη ζωή. Αυτούς λοιπόν που πρόσφεραν στα κατοπινά χρόνια τους τιμούμε σήμερα και θα τους τιμήσουμε άλλη φορά περισσότερα.

Για όση ώρα ακούμε με ωραίο τρόπο τους προλαλήσαντες να αναφέρονται στους αειμνήστους Παπαρήστο και Παπανικολάου, θέλησα να πω και εγώ δύο λόγια γι' αυτούς από συναισθηματική φόρτιση.

Ευχαριστώ

2) Μετά πήρε το λόγο ο Δάμαρχος Λεωνίδας Κωλέτσας (συνταξιούχος δάσκαλος) ο οποίος είπε τα κάτωθι:

Τον γνώρισα από κοντά τον αείμνηστο δάσκαλο Παπανικολάου, ενώ νεοδιορισμένος δάσκαλος. Ήμασταν τότε σαν τα κλωσόπουλα που πηγαίναμε σ' αυτόν να μας δώσει συμβουλές.

Μπορεί να είχαμε κάποια χαρτιά από τα λεγόμενα Παιδαγωγικά Ιδρύματα, όμως η πείρα του ανθρώπου ήταν περισσότερο πολύτιμη από όλα τα χαρτιά.

Μαζευόμασταν εδώ στο σπίτι του παρέα με την κυρά Βασιλική και την κόρη του Χρυσούλα και περνούσαμε ολόκληρες ώρες μαζί του μαθαίνοντας κάθε φορά και κάτι καινούργιο.

Θα διηγηθώ ένα περιστατικό. Ένας Επιθεωρητής ξεκίνησε από τη Ναύπακτο στα πέτρινα εκείνα χρόνια, από την Κυριακή του Θωμά, πέρασε στον Άγιο Δημήτριο με αγωγή του Θωμά Λόλιο, πέρασε από το σπίτι μου και ρώτησε αν ήμουνα εκεί, και η μητέρα μου του απήντησε: Δεν ήρθε ακόμη ο Λεωνίδας, και συνέχισε για το Νεχώρι, που υπηρετούσε ο αείμνηστος Παπανικολάου, και μια δασκάλα Φωτεινή Ζαβέρδα, γιατί το σχολείο του Νεχωριού ήταν τότε διθεσιο. Ήθελε να διαπιστώσει ο Επιθεωρητής αν τη Δευτέρα του Θωμά θα ήμασταν οι δάσκαλοι στο Σχολείο.

Η δασκάλα έμεινε στην Πάτρα, έπρεπε να φύγει από εκεί να πάει στο Θέρμο και να είναι τη Δευτέρα του Θωμά πρώτ' στο Σχολείο για το μάθημα, δύσκολο βέβαια να ήταν εκεί τη μέρα αυτή, και ο Επιθεωρητής εκείνος, αλήστου μνήμης, έγραψε πάνω στο πρωτόκολλο του Σχολείου «Ευχαριστούμε την κ. Ζαβέρδα που μας έδωσε την ευκαιρία να διαδίδουμε στο τμήμα της». Δάσκαλε ρώτησα τον Παπανικολάου τί έγινε μετά με τη δασκάλα, και απάντησε «Εσχισα το Πρωτόκολλο».

Σας ευχαριστώ

3) Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο συγχωριανός μας Κώστας Λιάζης και είπε: Θα ήθελα να αναφερθώ και εγώ για λίγο δια τον δάσκαλο Παπανικολάου.

Ήμουν ο τελευταίος μαθητής στον Χρήστο Παπανικολάου, και θα έπαιρνα Απολυτήριο αποφοίτησης για δεύτερη φορά, στην Εκτη Τάξη, γιατί δεν είχε η μάνα μου που να με πάει για δουλειά.

Προ ημερών με ρώτησε κάποια εδώ στο χωριό, βλέπω στο ΝΕΧΩΡΙΤΗ γράφεις κάτι ποιηματάκια, που σπούδασες και ποιούς δασκάλους είχες. Και απάντησα είχα πρώτα τον Πανταγεία Παπαλέξη από αυτόν έμαθα το «Πάτερ ημών» την προσευχή μου και δεύτερο την Πατριδογνωσία.

Πήρε σύνταξη ο Πανταγείας και ήρθε ο Παπακώστας από την Αράχωβα, ήταν λίγο αυστηρός στους ατακτούντες που ήμουν και εγώ έ-

(Συνέχεια στη σελίδα 12)

50 ΧΡΟΝΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

νας από αυτούς, ήταν όμως καλός δάσκαλος. Εμείς βέβαια θέλαμε να είχαμε τον δικό μας Παπανικολάου που υπηρετούσε αλλού.

Έφυγε για λίγο ο Παπακώστας, ήρθε μια δασκάλα, και ξαναήρθε ο Παπακώστας, και ο οποίος ύστερα από κάμποσο καιρό μετατέθηκε, και ήρθε ο Παπανικολάου. Χαρήκαμε όλοι, γιατί ήρθε χωριανός μας δάσκαλος, και εγώ ιδιαίτερα, γιατί ήμουν και συγγενής, και λέω τώρα θα περάσω καλά. Αλλά τίποτε δεν χάριζε τίποτα, και δώστου με τις κρανίσσιες βέργες ξύλο στις ζαβο-

τους, ως και προσωπικό επάργυρο αναμνηστικό στο Βασίλη Κώτσαλο, πάλι για τα 50 χρόνια του Συλλόγου μας. Ο Πρόεδρος του Συλλόγου Αμερικής ευχαρίστησε το Διοικητικό Συμβούλιο για την τιμητική διάκριση, όπως και για τα αναμνηστικά και στη συνέχεια μίλησε στο κοινό πάνω στο θέμα των εκδηλώσεων του Συλλόγου μας και είπε τα εξής:

Αιδεσιμώτατε, κ. Βλάχο, κ. Πρόεδρε του αδελφού Συλλόγου. Ενθουσιασμός, αγάπη, υπερηφάνεια είναι τα αισθήματα που αισθάνεται ο κάθε Νεχωρίτης, όταν παρευρί-

προσφέρουν για το καλό του χωριού μας και γενικότερα των Νεχωριτών. Μια ομάδα Νεχωριτών της ξενιτιάς επισκέφθηκε λίγες ημέρες πριν τον πατέρα Γεώργιο Γιάνναρη σε μια μικρή κοινότητα της Αμερικής στο Κάτσβιλ, όπου είδαμε προσωρινώς ιερέας σε Ορθόδοξη Ρώσικη μικρή εκκλησία, και μόλις μας είδε ο Παπαγιώργης (20-25 άτομα) που μπήκαμε στην εκκλησία, γιατί τόσοι χωρούσε η εκκλησία, μας ρώτησε: Γιατί τόσοι Νεχωρίτες σήμερα εδώ; Μας καλοδέχτηκε όμως, δεν μίλησε καθόλου και στο τέλος της θείας λειτουργίας πήρε ένα κεράκι και το θυμιατό και βγήκαμε έξω και έκανε ένα μικρό μνημόσυνο για τον Παπαλέξη Κοτίνη τον θείο του, τον δάσκαλο Χρήστο Παπανικολάου, τον Αρχιμανδρίτη Χρήστο Παπαχρήστο - Μέρμηγκα, και για τον γιατρό Βασίλειο Κολατσούνη.

Η στιγμή ήταν πραγματικά συγκινητική.

Οι Νεχωρίτες όπου και αν βρίσκονται δεν ξεχνούν τις ρίζες τους, και πιστέψτε με, ότι λυπάμαι που σ' αυτή την εκδήλωση δεν μπόρεσαν να είναι περισσότεροι ξενιτεμένοι, για να ζήσουν αυτό που ζούμε σήμερα εμείς εδώ.

Ευχαριστώ τους ομιλητές, ευχαριστώ το Σύλλογο που διοργάνωσε αυτή τη βραδιά και μας έδωσε αυτή την ευκαιρία να ξαναφέρουμε στη μνήμη μας αυτούς τους μεγάλους Νεχωρίτες.

Επίσης ευχαριστώ και πάλι εκ μέρους του Συλλόγου Νεχωριτών - Αμερικής γι' αυτά τα αναμνηστικά και τιμητικά που μας δώρισαν.

Ευχαριστώ

Τέλος κλείνοντας και την εκδήλωση ο Πρόεδρος του Συλλόγου Κ. Μάντης, είπε:

Αγαπητοί, κλείνοντας και τη δεύτερη μέρα των εορταστικών εκδηλώσεων, που διοργάνωσε ο Σύλλογος, σας ευχαριστώ όλους, και εγώ και τα υπόλοιπα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου που συμμετείχατε σ' αυτές τις εκδηλώσεις. Πιστεύω ότι θα είστε ικανοποιημένοι από την διοργάνωση. Για τυχόν λάθη μας ή παραλείψεις να μας κρίνετε με επιείκεια.

Και ας ευχηθούμε όλοι και του χρόνου με υγεία να ξανασυναντηθούμε, και σε άλλες εκδηλώσεις.

Καλή διασκέδαση σ' όλους σας στο πανηγύρι μας.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

Παρακαλούμε τα μέλη του Συλλόγου μας, τους Νεχωρίτες όπου κι αν διαμένουν, να μας τηλεφωνούν (τηλ. 72.37.557 - 76.45.280) και να μας ενημερώνουν για κοινωνικά θέματα και για πιθανή αλλαγή της διεύθυνσης κατοικίας τους.

Δεν είναι δυνατόν να είμαστε πλήρως ενημερωμένοι και στο χρόνο που πρέπει για τα κοινωνικά θέματα. Έτσι θα λείψουν και τα μικροπαράπονα που κάπου-κάπου ακούγονται.

ΟΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΓΙΑ ΤΑ 50 ΧΡΟΝΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 6)

δραστήριος Πρόεδρος του Συλλόγου Κ. Μάντης, και οι χωριανοί περιήλθαν και εθαύμασαν τα εκθέματα.

Σε άλλη σελίδα αναφέρουμε τους δωρητές των αντικειμένων. Μέσα στην αίθουσα του Μουσείου υπήρχε η εξής πινακίδα. «Και τα καινούργια τ' αγαπώ και τα παλιά τα θέλω». Γ. ΑΘΑΝΑΣ. Στο κωλ του Σχολείου υπήρχε και βιβλίο που επισκέπτες του Μουσείου μπορούσαν να γράψουν το όνομά τους, και τις εντυπώσεις των. Πολλοί έγραψαν τις εντυπώσεις των για την ίδρυση του Μουσείου.

Μετά την ξενάγηση στο Μουσείο, όλος ο κόσμος κατέβηκε στην πλατεία του χωριού μας, κάθισε σ' όλα τα καταστήματα του χωριού μας, και το Διοικητικό Συμβούλιο πρόσφερε στους χωριανούς μας, στους επισήμους που παρεβρέθηκαν, Δήμαρχο κ. Λ. Κωλέττα και Δήμαρχο Παν. Λεβαδίτη, και σ' όλους τους φίλους μας σουβλάκι, μπύρα και αναψυκτικά και ύστερα με επικεφαλής τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου, τους κ.κ. Δημάρχους και τους χωριανούς και φίλους μας συνεχίστηκε το γλέντι με χορούς που κράτησαν πολλές ώρες.

Υπήρξε πραγματικά μια εξαιρετική βραδιά, που αδελφωμένοι και αγαπημένοι γλεντήσαμε όλοι μαζί. Αυτό δείχνει πόσα ο Σύλλογός μας πρόσφερε και προσφέρει στο χωριό και στους χωριανούς, πόσο είναι αναγκαίος να διατηρηθεί και πρέπει να βοηθήσουν όλοι. Το μέλλον του χωριού μας είναι ο Σύλλογος, πρέπει να το καταλάβουμε όλοι.

Τη Δευτέρα 21 Αυγούστου και ώρα 7 μ.μ. πραγματοποιήθηκε η δεύτερη εκδήλωση στην αίθουσα εκδηλώσεων του Σχολείου, για τους αιμηνίστους συγχωριανούς μας, Αρχιμανδρίτην Χρήστον Παπαχρήστον και Δάσκαλον Χρήστον Παπανικολάου. Και σ' αυτή την εκδήλωση συγκεντρώθηκε πολύς κόσμος.

Οι ομιλίες των δύο εισηγητών Π. Βλάχου και Π. Μέρμηγκα δημοσιεύονται σε άλλη σελίδα.

Εδώ θα πρέπει να αναφέρουμε και τα ονόματα των δωρητών που δώρισαν αντικείμενα για το Μουσείο:

1) Δωρεά από αντικείμενα παλαιά του Ι. Ναού μας.

2) Αντικείμενα που βρέθηκαν στο Σχολείο, και μερικά αγοράστηκαν (βιβλία, κονδυλοφόροι, πέννες, τετράδια).

3) Αντικείμενα που ήταν στην Κοινοτική Βιβλιοθήκη.

4) Δημήτριος Ντούζος, 5) Κική Ντούζου - Χατζηνικολάου, 6) Κώστας Μάντης, 7) Αντώνης Σ. Μασγάλας, 8) Κώστας Λιάζης, 9) Αφοι Γεώργιος - Κώστας και Νίκος Απ. Γιάνναρη, 10) Ανδρέας Καρανδρίκας, 11) Ελένη Κ. Λειβαδίτη, 12) Παντελής Παπαχρήστου, 13) Γεώργιος Φούρλας, 14) Βούλα Καλλιδή, 15) Αντώνης Ι. Μαρούδας, 16) Δημήτριος Λυμπερής, 17) Χρυσούλα Ιωάννου, 18) Ιωάννης Λούπας, 19) Νικόλαος Μπαζιώνης, 20) Αριστείδης Ι. Πανάγος, 21) Δήμητρα Ι. Πανάγου και 22) Ιωάννης Σβούκας.

Τους ευχαριστούμε όλους, και ελπίζουμε ότι και του χρόνου θα υπάρξουν και άλλοι δωρητές. Με την ευκαιρία αυτή παρακαλούμε όλους τους Νεχωρίτες που μένουν στην Αθήνα και έχουν και θέλουν να προσφέρουν κάποιο αντικείμενο για το Μουσείο, ας έλθουν σε επαφή με τον Πρόεδρο Κ. Μάντη τηλ. 7237.557.

Επίσης καταγράφουμε από το βιβλίο επισημάνουμε στο Μουσείο, εκείνους που υπέγραψαν, και συγχαίρουν την πρωτοβουλία του Συλλόγου, «Είναι ένα έργο αξιόλογο», «καταγράφεται η παράδοση», «ξαναζει ο μύθος», είναι έργο πολιτιστικό και υπέροχο το Μουσείο των Νεχωριτών κλπ.

1) Αλέκος Γ. Φλώρος, 2) Λεωνίδας Κωλέττας Δήμαρχος Πλατάνου, 3) Κική Ντούζου - Χατζηνικολάου, 4) Γιώργος Φούρλας, 5) Λιλίκα Ντούζου - Παπαμικαήλ, 6) Νίκος Μπαζιώνης, 7) Κώστας Παπακώστας (Αράκωβα), 8) Εφη Δανιά από μέρους του Συλλόγου Αραχωπιτών, 9) Βασίλης Μέρμηγκας, 10) Κική Παντελή Παπαχρήστου, 11) Γεώργιος Μαρκόπουλος, επίτιμο μέλος του Συλλόγου μας, 12) ο Δημήτριος Ντούζος και η γυναίκα του Σωτηρία, 13) Ο Γιάννης Δ. Σαλτός, 14) Βασιλική Αθανασοπούλου, 15) Οικογένεια Γεωργίου Καραγιάννη, 16) Βασίλης Κώτσαλος Πρόεδρος του Συλλόγου Νεχωριτών Αμερικής, 17) Θεοδώρα Αν. Καρανδρίκα, 18) Χρήστος Ν. Πατερέκας, 19) Βασίλειος Ν. Πατερέκας, 20) Ξένη Κουβελά - Μπιχιώτη, 21) Γεώργιος Αρβανίτης, 22) Κική Κ. Φούρλα, 23) Αγαθή Μπούκα - Γιάνναρη, 24) Μάκος Παπαχρήστος, 25) Αθανάσιος Κ. Σγάγιας, 26) Ηρώ Ασωνίτη - Σγάγια.

Τους ευχαριστούμε όλους για τα καλά τους λόγια.

Το Δ.Σ.

Στιγμιότυπα από το πανηγύρι του χωριού μας, το Γαϊτανάκι. Νεχωρίο 24.8.2000.

λιές μας.

Ενα πρωί πέρασα από το σπίτι του και του είπα να πάω να χτυπήσω την καμπάνα για το μάθημα, και μου λέει να πας στον Παπαχρήστο να του ζητήσεις τα ξυριστικά του, γιατί χάλασαν τα δικά μου για να ξυριστώ. Πήγα και εγώ στον Παπαχρήστο, με βάνει μπροστά με τις φωνές του και μου λέει: βρε βλάκα, έχουνε οι παπάδες ξυριστικά, αφού δεν ξυρίζουν τα γένια τους. Έβαλα το κεφάλι κάτω, και τι να πω, γύρισα στο δάσκαλο, του είπα τι μου είπε ο παπάς, γέλασε.

Αυτός ήταν ο δάσκαλος, δάσκαλος στο Σχολείο, παιδί με τα παιδιά, μεγάλος για το χωριό και τους χωριανούς.

Ευχαριστώ

4) Στη συνέχεια ζήτησε το λόγο ο Πρόεδρος του αδελφού Συλλόγου Νεχωριτών Αμερικής Βασίλειος Κώτσαλος. Πριν του δοθεί ο λόγος ο Πρόεδρος του Συλλόγου μας παρέδωσε στον αδελφό Πρόεδρο της Αμερικής τιμητική διάκριση του Συλλόγου μας προς τον Σύλλογό τους για τη μεγάλη προσφορά του στο χωριό μας και στους χωριανούς.

Επίσης δώρισε στον αδελφό Σύλλογο μέσω του Προέδρου αναμνηστική πλακέτα του Συλλόγου μας για τα 50 χρόνια του, για τα γραφεία του Συλλόγου

σκεται σε τέτοιου είδους εκδηλώσεις που γίνονται να τιμούνται πρόσωπα. Νεχωρίτες των οποίων το πέρασμα του χρόνου δεν κατάφερε για να σβήσει την αγάπη, τους αγώνες τους, και την προσφορά τους, σ' αυτό τον τόπο που λέγεται ΝΕΧΩΡΙ.

Και όλα αυτά να βοηθήσουν, να εξυπηρετήσουν, για την πρόοδο και την προκοπή των συγχωριανών μας Νεχωριτών.

Αξίζουν συγχαρητήρια στον αδελφό Σύλλογο, που είχε τη σκέψη και την καλοσύνη να διοργανώσει αυτή τη βραδιά για τους συγχωριανούς μας.

Σε μας τους υπολοίπους, οι οποίοι είμεθα οι Νεχωρίτες, οι άνθρωποι στη Νεχωρίτικη οικογένεια οι συνεχιστές αυτών των τιμωμένων προσώπων, που πολύ σωστά ανέφερε ο Παύλος Βλάχος, θα ήταν, να μιμηθούμε το παράδειγμά τους. Η λέξη είναι πιο σημαντική για τους περισσότερους Νεχωρίτες της ξενιτιάς, που δεν μπόρεσαν να παρευρεθούν και να αισθανθούν αυτά που αισθανθήκαμε εμείς απόψε. Θέλω να τονίσω ότι από την παλιά γενιά ευχήσαμε να έχουμε ακόμη τον αξιότιμο κ. Αλέξανδρο Φλώρο μαζί μας. Ο δάσκαλος έφυγε, ο Παπαχρήστος έφυγε, έχουμε δάσκαλο, έχουμε παπά, έχουμε γιατρό, έχουμε ανθρώπους σήμερα που ακολουθούν τα βήματα αυτών των ανθρώπων, αγωνιούν, εργάζονται,